

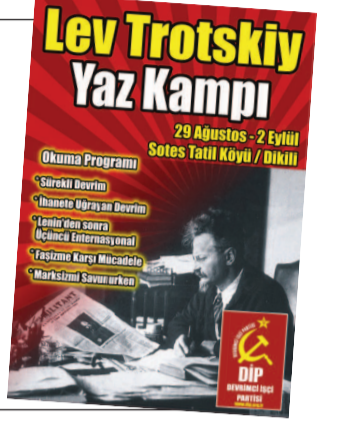
Kürt hareketi kıskaçta

sayfa 6

Gerçek

Lev Trotskiy
Yaz Kampı
29 Ağustos-
2 Eylül
tarihleri
arasında
Dikili'de!

Temmuz 2012 / Sayı: 33

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

www.gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Mezhep savaşını siz yapıyorsunuz!

AKP'nin sözcüleri ve ona yakın ideologlar Suriye konusunda bir yıldır halka yalan söylüyor, onun kaygılarını taşıyorlar. Onlara göre Suriye'de yaşanan bir mezhep savaşı. Sünniler katlediliyor. İktidardaki Beşşar Esad'ın Nusayri (Alevi) azınlığa mensup olduğu gerçeğinden hareketle, artık bir iç savaşa dönüşmeye yüz tutan olayları bir Alevi-Sünni çatışması gibi gösteriyorlar.

Tayyip Erdoğan'ın başdanışmanı Yalçın Akdoğan son günlerde *Star* gazetesinde bu iddiayı şöyle temellendirdi: "Esad'ın temsil ettiği Nusayri aileler, halkın ve dindar kesimlerin üzerinde yıllardır her türlü baskıyı uygulamaktadır."

Bu baştan aşağı yalandır! Esad "Nusayri aileler"i temsil etmiyor. Esad'ın iktidarı her şeyden önce Suriye'nin büyük burjuva ailelerini, sonra da Şam'ın ve Halep'in tüccar ailelerini temsil ediyor. Bu burjuva ailelerin de çoğunluğu Sünnidir. Son günlerde ordudan firar eden Manaf Tlas'ın ailesi bunun çarpıcı bir örneğidir. Tlas'ın ağabeyi Firas Tlas Suriye'nin en büyük kapitalistlerindedir. Aile Esad ailesinin en yakınındadır. Ve Sünni'dir. Manaf Tlas bir Sünni olarak, firar edene kadar 15 ay boyunca Suriye'nin mülksüzlerini ve yoksullarını katletmiştir!

Suriye'de bir mezhep savaşı yaşanmıyor. Ayaklanma bir sınıf mücadelesi olarak başladı. Mülksüzler düzene karşı ayağa kalktılar. Bunu neredeyse fiziki varlığı yadsınan Kürt halkının kıpırdanması izledi. Suriye burjuvazisinin Esad muhalifi kanadının işin içine girmesi, ABD emperyalizminin ve Suudi Arabistan'ın bir satranç piyonu gibi öne sürdüğü AKP hükümetinin besleme bir muhalefet yaratmasının ortamını oluşturdu. Şimdi iş daha da ileri gidiyor: Müslüman Kardeşler parlatılıyor.

AKP hükümeti Suriye'deki mücadeleye mezhep savaşı süsü veriyor, çünkü kendisi Suudi Arabistan'la birlikte Ortadoğu'da Şiilere karşı Sünni cephenin temsilciliğine soyunuyor. Ortadoğu'da mezhep savaşı çıkartmak ateşle oynamaktır. Çekin elinizi Suriye'den, Irak'tan, Lübnan'dan!

Ortadoğu halklarının kardeşliği için mücadeleye giderek hayati bir mesele haline alıyor. Bizim programımız açıktır: Ortadoğu Sosyalist Federasyonu, emperyalizmin himayesinde verilen savaşların tek gerçek çözümü olacaktır.

Gerçek

Suriye'den elinizi çekin! Ortadoğu'da mezhep savaşlarına HAYIR!

sayfa 7

Erdoğan-Gülen çatışması
Düzen saflarında
yeni kümelenmeler

3

Kürtaj, sezaryen ve Gebliz:
Ne anlama geliyor?
Nasıl mücadele
etmeli?

8-9

Fransa, Mısır,
Yunanistan:
Seçim
değerlendirmesi

10-11

Şiar Rişvanoğlu**AKP-Ordu elele: yalanların ve kirlî hayallerin kardeşliğine**

18 Haziran 2012 tarihinde Türkiye gibi bir ülkenin bile tarihinde sıra dışı sayılabilecek bir görüşme gerçekleşti. Genelkurmay Başkanı Orgeneral Necdet Özel, Büyük Birlik Partisi genel başkanı Mustafa Destici ve arkadaşlarını makamında kabul etti. Görüşmenin ana konusu, BBP'nin o dönemki genel başkanı Muhsin Yazıcıoğlu'nun öldüğü şaibeli kaza imiş. Görüşmenin sıra dışılığı (doğru deyimle abesliği) şurada: BBP'nin (MHP'den sonra gelen ikinci faşist/ırkçı parti olmasını saymazsak!) hiçbir özelliği yok, ne mecliste grubu var, ne de herhangi bir ciddi etkinliği. Genelkurmay Başkanı'nın ise, söz konusu kazayla ilgili ne özel bir yetkisi var, ne de bir sorumluluğu. Hatta olayla ilgili savcılığın açmış olduğu soruşturma sürmekte olduğu için aslında konuşması ve yorum yapması bile yasal olarak mümkün değil.

Ama gelin görün ki burası Türkiye, seçilmiş belediye başkanları, mecliste vekilleri bulunan BDP neredeyse hiçbir kurumda ve hemen hemen hiçbir şekilde muhatap alınmazken, ülkenin askeri aygıtının bir numaralı adamı BBP gibi bir partinin lideri ve yöneticileri ile görüşme yapabiliyor, üstelik basında çıkanlara göre görüşme daha çok "sohbet" havasında geçiyor. Buraya kadarını bile kabul ettik diyelim, asıl bombalar sonra başlıyor. Özel, Roboski (Uludere) katliamı ile ilgili olarak daha önce hiç kimsenin söylemediği şu sözleri söylüyor: "Olayda ölenler arasında silahlı teröristler vardı, biz ulaştığımızda silahlar toplanmıştı. Bu gerçekler yakında ortaya çıkar".

Bu sözlerin düpedüz yalan olduğu ve kamuoyunu aldatma amacı taşıdığı gün gibi ortada. Zira Roboski ile ilgili sürekli çelişkili açıklamalar yapan ve sonunda "Biz yaptık oldu, zaten onlar da masum değildi" gibi korkunç ve insanlık dışı bir noktaya gelmiş iktidar ve emrindekiler (bilindiği gibi genelkurmay doğrudan başbakanlığa bağlıdır) katliamla ilgili kendi lehlerine yorumlanabilecek tartışmalı da olsa en ufak bir delil bulsaydı, şimdiye dek bin kere basına servis ederlerdi. Dolayısıyla bu saatten sonra devlet cephesinden sunulacak herhangi bir "bilgi" ya da "belge"nin sonradan uydurulmuş, yaratılmış olacağından kimsenin kuşkusu olmasın.

Bu samimi sohbetin başka bir "özelliği"ni ise Özel, BBP lideri Destici'nin "Kandil'e niye girmiyorsunuz?" ("empati"ye dikkat!) sorusu üzerine baklayı ağızdan çıkararak ortaya koymuş: "Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK), PKK'nın üssü olan Kandil'i yok edebilecek güce sahip, ancak Kandil'i vurabilmenin üç şartı var: devlet kararı olmalı, ABD ikna edilmeli ve muhtemel ağır kayıplara karşı kamuoyu hazırlıklı olmalı". (Sabah gazetesi, 21 Haziran 2012)

Durup dururken, hem de böylesi abes bir görüşmede bu sözlerin söylenmesi elbette rastlantı değil. Zira tıpkı Roboski ile ilgili yukarıdaki açıklamada olduğu gibi, aslında bu konuda da söz ve karar sahibi değil, eğer söylediği gibi "Kandil'e girilecekse", bu kararı verecek olan kendisinin tâbi bulunduğu siyasi otorite. Peki, yetkisini aşarak yaptığı bu "anamlı" konuşma üzerine hükümet kanadından bir yorum, eleştiri var mı? Elbette yok. Bu durum, bizim yıllardır söylediğimiz bir şeyi açıkça ortaya koyuyor: Kürt sorununda devlet politikası söz konusu olduğunda, özellikle AKP'nin 2011 seçimlerinin öncesinden başlayarak iyice sarılmış olduğu ırkçı/şovenist çizgi hatırlanırsa, birbirleriyle gerilim içinde olan AKP de ordu da gayet uyumlu bir işbirliği halindedir.

Bunlardan da önemli bir nokta var ki, Erdoğan ve AKP kurmaylarının nasıl "akıllı" bir hamle yaptığını ortaya koyuyor. Aslında Özel'in ağızdan Roboski katliamı ve Kandil için çıkan sözler, bal gibi AKP'nin (ve devletin) sözleri. Ama Erdoğan ve AKP bu hamleyle özellikle Taraf gazetesi aracılığıyla yaydığı "demokrat/barışçı AKP, darbeci/savaşçı orduya karşı mücadele ediyor" imajını daha da güçlendirerek, yalanlarını ve savaş hayallerini ordu sözcüsüne söyleterek "iyi polis/kötü polis" oyununda yine "iyi polis" rolünü kapmış oluyor.

Bu görüşmeden sadece bir gün sonra Dağlıca'da sekiz asker, on gerillanın yaşamını yitirdiği çatışmanın ardından yapılan asker cenazesinde, aynı Necdet Özel'in döktüğü ve burjuva basınının pek bayıldığı gözyaşları, tıpkı Tayyip Erdoğan'ın, Bülent Arınç'ın daha önce benzer sahnelerde döktüğü gözyaşları gibi bir "halkla ilişkiler operasyonu" sahnesidir. Bütün yalanlarını ve daha da kanlı savaş hayallerini bu gözyaşlarıyla yıkayacaklarını, gizleyeceklerini sanıyorlar. Ama artık bu oyunlarının tutmayacağını hemen her cenazede geçmişte söylenen "Şehidim vatana feda olsun" sözlerini bırakıp, "Yeter artık bitsin bu acı, çocuklarımız ölmesin" diyen annesi, babası, eşi, kardeşi, sevgilisi, dostu ile işçiler, emekçiler, köy ve kent yoksulları gösteriyor. Bu kirlî savaşı bitirecek olan da; sadece ve sadece yıllardır samimi gözyaşları döken, "yalanların ve kirlî hayallerin kardeşliği"ne karşı "halkların kardeşliği"ni haykıran onlardan başkası değil!

Uçurtma bu kez Urfa'da vuruldu

"Suçun" ne olduğu ve "suçlunun" kim olduğunu belirleyen, hâkim sınıflar ve onun ihtiyaçlarıdır. Egemenlerin iktidar koltuğunda rahat edebilmeleri için toplumu "islah" etmeleri ve tehdit gördükleri "suçluları" hapse tıkmaları eşyanın tabiatı gereğidir. Cezaevleri sorunu da bu kapsamda, işçiler ve emekçiler gibi, kendi sınıf çıkarları için mücadele eden burjuvazinin, sınıf saldırısının ve otorite tesisi çabasının bir parçası olarak görülmelidir. Türkiye'de, cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlü sayısı 2005 yılında 55.870 iken, 2012 yılında 132.369'a yükselmiştir. Denetimli serbestlik gibi düzenlemeler sonucu Mayıs sonunda 125.000'lere düşse de, ne denli ciddi bir artış olduğu ortadadır. Artış, sermayenin söz konusu sınıfsal saldırılarının artışı olarak değerlendirilmelidir. Bu, bir bakıma sermayenin yaklaşan büyük krize karşı dengesini sağlama gayretinin de göstergesidir.

Devletin mali yetersizlikler mazeretinin arkasına gizlenerek çürüttüğü hayatlarla dolu cezaevleri. İşkence ve tecrit gibi uygulamalara sıkça rastlanan, insan onurunun hiçe sayıldığı bu cehennem kafesleri, Urfa Cezaevi'nde meydana gelen yangınla tekrar gündeme taşındı. Daha Pozantı Çocuk Cezaevi'nde ve Sincan Cezaevi'ndeki işkence ve tecavüzlerin ve yeni açılan Aliağa Cezaevi İdaresinin onur kırıcı bir muamele olan çıplak aramayı dayatmasının şoku devam ederken Urfa'dan gelen 13 mahpus ölümü haberiyle sarsıldık.

Şanlıurfa E Tipi Kapalı Cezaevi ve Tutukevi'nde adli tutuklu ve hükümlülerin bulunduğu C- 15 koğuşunda 16 Haziran günü 45 derece sıcaklıkta soğutucu pervanelerin koğuştan sökülmesi nedeniyle başlayan isyanın ardından çıkan yangına zamanında müdahale edilmemesi nedeniyle 13 kişi öldü ve altı kişi yaralandı. 18 Haziran'da Çocuk Koğuşu'nda çıkan yangında ise 48 kişi yoğun dumandan etkilendi. Tepkiler, Adana, Gaziantep ve Karaman cezaevlerine sıçarken, Urfa'daki siyasi tutuklu ve hükümlüler, 24 Haziran'da üç günlük açlık grevine başladı. Adalet bakanı ise, cezaevlerinin mevcudunun, kapasitelerinin çok üstünde olduğunu itiraf etmek durumunda kaldı.

Mahpusların verdiği bilgiye göre, Urfa Cezaevi, doktorun, ilacın ya da doğru düzgün havalandırmanın olmadığı, itiraz veya şikâyetlerin hücre cezasıyla sonuçlandığı, yağ içinde yüzen pis ve sağlıksız yemeklerin verildiği, çocuk tutukluların 24 saat paspas ve tuvalet temizliği yaptığı, dolayısıyla insanların sağlam girip hasarlı çıktığı bir toplama kampına benziyor. Daha mahkemeye bile çıkarılmadan yangında yaşamını yitiren 22 yaşındaki tutuklu Sinan Özalp'in ağabeyi, tavanda bulunan vantilatörü gardiyanlar almak isteyince, mahpusların, "bunu da alırsanız biz ölürüz", gardiyanların da "ölürseniz ölün" dediklerini belirtiyor. Eski, yetersiz, sağlıksız bina ve koğuşlarıyla 50 yıldır faaliyette olan ve yıllardır mahpuslar için bir azaphane halini alan 375 kişilik Urfa Cezaevi'nde, 1057 tutuklu ve hükümlü kalıyor.

ÇHD, DİSK, Diyarbakır Barosu, İHD, KESK, Mazlum-Der, TİHV, 22 Haziran 2012, Şanlıurfa E Tipi Cezaevi Yangını Ön İnceleme Raporu'nda:

Yangına cezaevi idaresinin tutumundan dolayı itfaiye ekibinin geç müdahale ettiği, itfaiye araçlarının cezaevi kapısından içeriye alındığı halde müdahale için bekletildiği,

Birkaç yıldır sivil toplum örgütlerinin ve ilgili

kuruluşların Urfa Cezaevi ile ilgili uyarılarına rağmen gerekli önlemlerin alınmadığı, bu nedenle başta Adalet Bakanlığı'nın yaşanan ölümlerden sorumlu olduğu,

Yangından sonra yakınlarını merak eden ailelere yönelik sağlıklı bilgi akışının sağlanmadığı, güvenlik güçlerinin ailelere karşı kaba kuvvet, orantısız güç kullandığı saptandı.

Bu sorunlar yapılan makyajların ardında aynı sistemi barındıran tüm cezaevlerinde yaşanıyor maalesef. Meclis İnsan Hakları İnceleme Komisyonu ve İHD, ÇHD gibi kurumların çeşitli cezaevlerine düzenlediği ziyaretler sonucunda yayınladığı raporlarda, birçok cezaevinde, kapasitenin üzerinde tutuklu ve hükümlü bulundurulduğu, bunun havasızlık, temizlik, hükümlü ve tutuklular arasında gerginliklerin oluşması gibi sorunlara yol açtığı tekrar gözler önüne serildi. Üstelik cezaevlerindeki mahpusları korumak zorunda olan devlet hiç utanmadan, Urfa'daki yangının da KCK talimatıyla çıkarıldığını açıkladı. Bu bahaneyle devlet, bir ay içinde KCK adı altında iki operasyon gerçekleştirerek, yaklaşık 40 kişiyi tutukladı. Liberaller ise olayların üzerine atlayarak 90'ların sonundan beri zaman zaman dilendirdikleri cezaevlerinin özelleştirilmesi talebini tekrar gündeme taşımaya başladılar. Niyet kimseyi şaşırtmasın. Sinekten yağ çıkaran sermaye için her yer sömürü alanı olabilir. Böylelikle, emekçi çoğunluğun, kan emici azınlık tarafından sömürülmesi anlamına gelen kapitalist düzeni besleyen suç ve ceza sistemi sayesinde cezaevleri, ezilenleri egemenler karşısında hizaya sokmanın ve toplumu burjuva sınıfının ihtiyaçlarına göre biçimlendirmenin aracı olduğu gibi, el konulan emeğin modern mekânlarından biri haline dönüştürülmeye çalışılıyor.

Bu kapsamda Gerçek diyor ki:

Yeni cezaevleri yapmak yerine, mevcut cezaevlerinde insani standartlar sağlanmalıdır.

Ağırlaştırılmış infaz rejiminden vazgeçilmeli, tutukluluk istisnai hale getirilmeli ve infaz süreleri kısıtlanmalıdır.

Cezaevlerindeki olaylar ile ilgili etkili bir soruşturma yapılabilmesi için sorumlular açığa alınmalı ve etkin bir soruşturmanın önündeki bütün engeller kaldırılmalıdır.

Bununla birlikte nihai çözüm, suçun ve suçlunun emekçi sınıfların ihtiyaçlarına göre yeniden tarif edildiği, kapitalist düzenin zindanlarından arındırılması günde gelecektir.

Erdoğan-Gülen çatışması

Düzen saflarında yeni kümelenmeler

Erdoğan-Gülen çatışması ve karşı-devrim kampında yeni kümelenmeler

Tayyip Erdoğan ve Fethullah Gülen arasındaki çelişkiler çözülmek bir yana her önemli başlıkta başka bir görünümle ortaya çıkıyor. AKP'nin örgütünü, kadrolarını ve siyasetini kontrol eden Tayyip Erdoğan karşısında AKP tabanında etkili olan ve yargı-polis ekseninde etkinliğini sürdüren Fethullah Gülen cemaati sürekli olarak bir yer kapma savaşı içinde. AKP ve devlet iktidarı içindeki iki gücü son bir ay içerisinde karşı karşıya getiren olayları hatırlayalım.

Özel Yetkili Mahkemeler ve HSYK atamaları

Gülen cemaati Uludere katliamında istihbaratın MİT'den geldiğini söyleyerek MİT'e karşı savaşı başlatmış, ardından MİT müsteşarı Hakan Fidan'ın Oslo görüşmeleri vesilesiyle ifadesinin alınmak istenmesi gerginliği tırmandırmıştı. Erdoğan cevap olarak MİT müsteşarını kurtaran özel yasa çıkarmış ve İstanbul'daki cemaatçi polis şeflerinin tayinlerini çıkartarak gözdağı vermişti. Cemaat bundan sonra "aramızı bozmak isteyen şer odaklarının oyununa gelmeyelim" diyerek geri adım atmış ama Erdoğan'ı alttan alta Ergenekoncularla uzlaşmaya yöneldiği iddiasıyla eleştirmeye devam etmişti.

Hakan Fidan olayında cemaatçi yargı ve polisi "devlet içinde devlet" olmakla suçlayan Erdoğan'ın bu tavrı ABD'den de destek bulmuştur. Cemaatle özel bağları olan ABD'nin Cumhuriyetçi Partisi'nden farklı olarak, Obama esas müttefik olarak TC devletini, TSK'yı ve meşru siyasi kurumları görmektedir.

Yargı üzerindeki çelişkiler bir dönem yumuşasa da Özel Yetkili Mahkemeler'in yeniden düzenlenmesinin gündeme gelmesi ilişkileri yeniden sertleştirmiştir. *Zaman* gazetesi yazarları AKP'yi bombardımana tutmuştur. Bir uça Hüseyn Gülerce daha diplomatik ifadelerle "yumuşak geçiş yapalım derken vesayetçilerin oyununa gelmeyelim" diyor diğer uça Mümtaz'er Türköne Özel Yetkili Mahkemelere dokunulmasının ve Ergenekon, KCK gibi davaların zaafa uğratılmasının AKP'nin sonu olacağını savunuyordu. Tüm bu tartışmalar olurken HSYK; Ergenekon, KCK ve şike davalarında öne çıkan ve cemaatçi oldukları düşünülen çok sayıda savcının görev yerlerini değiştirdi.

Erdoğan'dan Gülen'i sıkıştıran geri dön çağrısı

Erdoğan, çeşitli ülkelerde faaliyet gösteren cemaat okullarının organize ettiği Türkçe Olimpiyatları'nda sürpriz bir çıkış yaparak Fethullah Gülen'i "bu hasret bitsin" sözleriyle Türkiye'ye çağırıldı. Bu çağrı uzunca bir süredir cemaat tabanına seslenen Erdoğan'ın son hamlesiydi. Erdoğan daha önce "altın nesil" söylemine benzer biçimde "dindar nesil" vurgusu yaparak, türban ve imam hatipler konusunda adım atarak ve 4+4+4 yasasıyla cemaat tabanına İslami davanın esas yürütücüsü benim mesajı veriyordu. Gülen'e yaptığı dön çağrısı da Gülen'in dönmesi için değil Türkiye'ye dönmeyeceğini açıklamaya zorlamak içindi. Zira Fethullah Gülen ABD'de kendisini kollayan çevrelerden koparak henüz sonuca bağlanmamış bir kavganın içine girmeyi göze alamamaktadır. Bunu böyle açıklamak zor olduğu için de gözyaşları içinde duygu sö-

mürüsü yaparak "gelemem ki" demagojisi yapmıştır. Bu ajitasyonun etkisi altında kalanlar olmuştur ancak Erdoğan cemaat tabanında "hoca niye gelmiyor" sorusunu canlı tutarak, bu tabanda etkisini arttırmaya yönelik taktik bir hamle gerçekleştirmiştir.

ABD, Kürt sorununda CHP'yi devreye sokuyor

CHP'nin toplumsal uzlaşma komisyonu ve akıl adamlar heyeti çıkışıyla Kürt sorununda inisiyatif alması Gülen cemaati ile çekişme içinde olan Erdoğan'a yeni bir alternatif müttefik sunmuştur. CHP'nin bu inisiyatifi tek başına almadığını, ABD tarafından görevlendirildiğini ve yeni süreçte ABD'nin Barzani ve AKP aktörlerinin yanına CHP'yi de kattığını biliyoruz. Bu tabloda cemaat yavaş yavaş taca çıkacağını düşünmüş ve sürece karşı çıkmıştır. CHP ile AKP'nin yakınlaşması, Özel Yetkili Mahkemelerle ilgili tartışmalarla birleştiğinde cemaat saflarında MİT'in ve TSK'nın yeniden öne çıkacağı bir sürecin başladığı yargısını pekiştirmiştir. Cemaat, Hüseyin Gülerce aracılığıyla güvenlik ağırlıklı bakış açısından vazgeçilmesinin yanlış olacağını ifade etmiştir. Cemaatin önerisi KCK davaları aracılığıyla yargının, özel tim aracılığı ile de polisin devrede olduğu bir savaşım verilmesidir.

Suriye krizi ve Erdoğan-Gülen çatışması

Suriye krizi bu çatışmanın yine berrak biçimde su yüzüne çıktığı son başlık olmuştur. Bilindiği gibi hem Erdoğan-Davutoğlu çizgisi hem de Gülen cemaati Suriye'de Esad rejiminin devrilmesinde aktif bir rol oynamayı savunmaktadır. Ancak gelişmeler öyle gösteriyor ki, iki odağın arasının açılması sonucunda ortak politika savundukları alanlarda bile aynı doğrultuyu benimsemeleri mümkün olmuyor.

ABD yanlısı ve İsrailci Fethullah Gülen cephesinden ilk defa ABD'nin kışkırtmasına gelmeyelim uyarıları gelmeye başlamıştır. Hüseyin Gülerce açıkça şu satırları yazıyor: "Türkiye illa ABD'nin, AB'nin dümen suyunda bir ülke mi olmalıdır? Tamam, dünyadan kopmayalım, ama kendimiz kalarak, kendi değerlerimiz üzerinde güçlenerek dünya ile entegre olalım. ABD ile de, AB ile de pazarlık gücümüz olsun. Türkiye onlara ne kadar ihtiyaç duyuyorsa, onlar da Türkiye'ye, özellikle medeniyetler ittifakı, küresel barış adına o kadar ihtiyaç duyduklarını anlamalı degiller mi?"

Düzen güçleri yeniden kümeleniyor

Daha önce İsrail politikasını aynı anlayışla savunan Erdoğan'la cemaatin rolleri değişmiş gibi görünmesinin sebebi Fethullah Gülen cemaatinin hem içeride hem dışarıda giderek oyunun dışına çıkmakta olduğunu düşünmesidir. Bu durumda cemaat yeniden inisiyatif kazanmak için AKP'yi sıkıştıracak yeni hamleler yapabilir. AKP-CHP ittifakının Erdoğan-Gülen ittifakının yerini alıp alamayacağını ya da AKP tabanının bu durumu nasıl karşılayacağını tam olarak kestirmek güçtür. Ancak söylenebilecek şey karşı-devrim cephesinde açık bir yeniden kümelenmenin olduğudur. Bu yeniden kümelenme içeride ve bölgede daha büyük bir gerici karşı devrimci saldırının hazırlığıdır.

Sungur Savran

Vahhabiliğin fedaisi

Türkiye'nin Sünni Müslüman çoğunluğu, büyük bir kandırma operasyonu ile karşı karşıya. Suriye'de bir mezhep çatışması olduğuna, Beşşar Esad yönetimine hâkim Alevi azınlığın Sünni çoğunluğu kitlesel ölçekte katlettiğine, Tayyip Erdoğan hükümetinin de çoluk çocuk Sünnilerin canını kurtarmaya koştuğuna inandırılıyor. Bu iddia bir mezhebin çıkarlarını başka bir mezhebin canının ardına gizleme çabasıdır. Başka şekilde söyleyelim: Vahhabilik, Şiiliğe karşı savaşında genel Sünni çoğunluğu rehin almış, onun ardına gizlenmiştir. Açıklayalım.

Müslüman çoğunlukların yaşadığı dünya bugün büyük bir yangına doğru sürükleniyor. İsrail de ellerini ovuşturarak seyrediyor. Bu büyük yangın, Ortadoğu çapında bir Sünni-Şii savaşıdır. Suriye'nin Der ez Zor'undan Bahreyn'in başkenti Manama'ya, Beyrut'tan Bağdat'a Ortadoğu'nun her yerinde Sünniler Şiilere karşı bir savaşa kışkırtılıyor. Bunun ardında bölgede İran'ın Şii İslam Cumhuriyeti'ni stratejik düşmanı sayan ABD ve İsrail vardır. Yani başkanına İncil üzerine yemin ettiren bir ülke ile Siyonist devlet! Bunlar, İran'ın yanı sıra onun Ortadoğu'daki müttefikleri Irak ve Suriye yönetimlerini ve Lübnan Hizbullah'ını geriletmek, hatta yıkmak, yok etmek istiyorlar.

Tabii ki, bu iki güç Ortadoğu'nun Sünni çoğunluğunu Şii azınlığına karşı bir mezhep savaşına kışkırtamayacaklarına göre, bölgenin birtakım güçlerine vekâlet çıkartmaları gerekir. Bu güçler, son on yıllarda üst üste büyük tehdit yaşamış olan Suudi Arabistan ile onun yeni yetme yamağı Katar'dır.

İslam'ın en bağınaz, en gerici yorumuna dayanan Vahhabiliği resmi ideoloji olarak benimsemiş olan Suudi Arabistan, 1979'dan bu yana üç dalga tehdit ile karşılaştı. 1979'da İran devrimini ele geçiren Şii mollalar rejiminin Ortadoğu'da bir rakip haline gelmesi. 1990'lı yılların sonu ve 2000'li yılların başında Suudi kökenli Usame bin Ladin'in önderliğindeki El Kaide'nin rejimi tehdit etmesi. 2011'den itibaren Arap devrimi.

El Kaide şimdilik geriletildi. Arap devrimi devam ediyor, ama Suudilerin parası, Müslüman Kardeşler'in örgütlülüğü ve Tayyip Erdoğan'ın evcilleştirme çabaları aracılığıyla tırnakları törpüleniyor. Şii tehdidi ise durmak bir yana, Bahreyn devriminde Şii çoğunluğun rolünden kendi ülkesi içinde Şii azınlığın huzursuzluğuna kadar tırmanıyor. En son Irak'ın Şii çoğunluğunun açıkça İran ile ittifak kurması bardağı taşıran damla gibi görülebilir. Vahhabiliğin etkileri tutuşmuştur. Zayıf halka Suriye'dir. Tayyip Erdoğan işte bu savaşa koşuyor! ABD ve İsrail'in karaltılarını seçemiyorsanız bile Vahhabiliğin karanlık yüzünü görün!

Erdoğan Irak'ta da aynı oyunu oynuyor. Irak seçimlerini Sünnilerin kazanması için müdahale ediyor. Yenilince, Şii başbakan Maliki ile çatışmaya girdiği için önce Barzani'ye sığınan, sonra Suudi Arabistan ve Katar'a giden Sünni cumhurbaşkanı yardımcısı Haşimi'ye kol kanat geriyor. Bu arada Irak'ta Kürt yönetimle el ele çalışıyor, ama Suriye'de tampon bölgeyi Kürtleri ezmek için istiyor.

Erdoğan gizli Vahhabi değil elbette. Amacı Türkiye burjuvazisinin yayılma düşlerini adım adım uygulamaya koymak ve Kürt halkının özgürleşmesini engellemek. Bir de Müslüman Kardeşler aracılığıyla kendi etkisini Ortadoğu çapında yaymak.

Ama ateşle oynuyor. Her şeyi bir yana bırakın, Ortadoğu'nun bütün sathının bir Sünni-Şii savaşına sahne olduğunu düşünün. Ne Sünniler kazanır bundan, ne Şiiler. Kazanan İsrail olur. Müslümanlar da yanıp kül olan camilerinin, milyonlarca ölülerinin ardından ahü vah ederler. Abarttığımızı mı düşünüyorsunuz? Irak'ta daha birkaç yıl önce Şiiler Sünnilerin, Sünniler Şiilerin camilerini yakarken siz neredeydiniz?

Yılmaz Tan

Düğümeye kim basacak?

İçinden geçtiğimiz dönemde Avrupa'daki ekonomik krizin boyutlarını ve durumunu *The Economist* dergisinin 9 Haziran tarihli baskısının kapağı yeterince iyi anlatıyor.

The Economist dergisinin 9 Haziran tarihli baskısının kapağı... Deniz dibini boylamakta olan "Dünya ekonomisi" gemisinden sesleniyor: *Acaba makinaları çalıştırabilir miyiz Bayan Merkel?*

Kapak resminde dünya ekonomisini temsil eden bir gemi giderek derinlere doğru batıyor ve gemiyi suların üzerine çıkarmak için Almanya Başbakanı Angela Merkel'in düğümeye basması gerektiğine vurgu yapılıyor. Kapaktaki başlık ise "Dünyayı Kurtaracak Kadın"! Hatırlanacak olursa 2008'de şiddetlenen dünya ekonomik krizinde yoğun devlet müdahaleleriyle Avrupa'ya da etkisi altına alan krizin geçici de olsa ötelenmesinde öne çıkan isimlerin başında gelen dönemin İngiltere Başbakanı Gordon Brown'ı da İngiliz *Daily Mirror* gazetesi "Dünyayı Kurtaran Adam" başlığıyla gazeteyle manşet yapmıştı.

Kapitalizmin yapısal çelişkilerinin günümüzde büründüğü biçimin bir ifadesi olan Euro krizi bırakın dünyayı kurtaracak lider arayışıyla çözülmeyi, sınıf mücadelelerinde dünya ölçeğinde dönüşümlere gebe. Euro krizinin çözülmemesinin en önemli sonucunun bir bütün olarak dünya ekonomisinin daha derin bir durgunluğa girmesi olacağı konusunda finans spekülörü Soros'tan, "kâhin iktisatçı" Roubini'ye kadar herkes nerdeyse hemfikir. Buna mukabil Türk burjuvazisi "aynı gemide yer aldıklarını" sürekli hatırlattıkları uluslararası sermayeden "ayrışmış" gibi bir görüntü çizme peşinde. Adeta "gemi batıyor" diyen birine "buyurun oturun, koltuklarımız çok rahat" demek gibi bir yaklaşım söz konusu olan. Uluslararası sermaye çevreleri tarafından görece yüksek büyüme hızına atıfla "Türk reçetesi"nden, Türkiye'nin "Avrupa'nın yeni kaplı" olduğundan bahsediliyorken içerde başta hükümet olmak üzere Türkiye burjuvazisi de bu "maskeli balo"ya eşlik ediyor. Bakan Şimşek

"Kriz sert etkileyebilir, ama hasar kalıcı olmaz", Cumhurbaşkanı Gül "Türkiye'nin zeminini sağlam" diyor.

Türkiye ekonomisine ilişkin bu özgüven iki unsura dayanıyor: Bütçe açığının henüz ürkütücü boyutlarda olmaması ve bankaların mali durumlarının henüz fazla sorunlu olmaması. AKP hükümeti sosyal harcamaları kısarak, özelleştirmelere hız vererek ve dolaylı vergileri yükselterek bütçe gelirlerini sermayeye fazla yük olmadan artırabilirken, yüksek faiz vererek dışardan mali kaynak bulmaya ve cari açığın, özellikle de özel sektörün artan dış borçlarının ödenmesini güvence altına almaya çalışıyor. Başbakan Yardımcısı da Merkez Bankası Başkanı da "aşağı yönlü riskler gelişirse manevra alanımız var, krize karşı dayanıklıyız" derken bu "hassas dengeyi" yönetebileceklerini iddia etmiş oluyorlar.

Gelgelelim bu kriz ve belirsizlik ortamında hükümetin izlediği "yumuşak iniş senaryosu", yani ekonominin yavaşlamasının uygun politikalarla kontrol edilebileceği umudu Avrupa kapitalizminin gidişatına doğrudan bağlı. Geçtiğimiz günlerde bir gazeteci büyük bir bankanın yönetim kurulu başkanının izlenimlerini aktarıyor: "Avrupalı bankacıları hiç bu kadar endişeli görmemişim. Ve de bu kadar karamsar..." Aynı gazeteci "Bizde vaziyet nasıl?" diye sorunca aldığı cevap şu: "Çok iyiyiz şimdilik ama bizim iyiliğimiz de onlara bağlı. Avrupa'da durum daha da sarpa sararsa en azından rahatımız kaçır." (vurgu bana ait). İşte size Türkiye burjuvazisinin "temkinli ve tedirgin" ruh halinin özeti.

Türkiye kapitalizminin bağımlı ve yapı-

sal zaafıyla malul karakterini İstanbul Sanayi Odası eski başkanı geçen sene "batmayıpsu üstünde kaldık, sıra yüzmede" benzetmesiyle özetlemişti. Oysa şimdi kocaman bir dalga geliyor! İş Bankası ve Türkiye Bankalar Birliği eski genel müdürü gelecekte ülke ekonomisinin daha büyük dalgalanmalara karşı beklenen gücü gösteremeyeceğine dikkat çekmiş.

Türkiye burjuvazisinin uluslararası sermayeye olan mali, teknolojik ve pazara dayalı bağımlılığının dolayısıyla, Avrupa krizinin daha da derinleşmesinin Türkiye ekonomisini 1994, 1998 ya da 2001 krizlerine benzer bir altüst oluşa sürüklemeye olasılığı hiç de az değil. Aslında Türkiye burjuvazisi ve AKP hükümeti bütün o özgüven ve şişirmelerine rağmen krizin henüz Türkiye'yi vurmadığının, ancak vurursa yumuşak değil, "sert iniş" olasılığının azımsanmaması gerektiğinin farkında. Önümüzdeki dönemde rejimin daha fazla sopa göstererek işçi sınıfının sömürü koşullarını daha da ağırlaştıracağına ipuçlarını hükümetin memur maaş zamlarındaki ve THY'de getirilen grev yasağındaki "alıkların baş kesen" tutumundan anlamak mümkün.

İster yumuşak ister sert olsun, her inişin bir çıkışı vardır! Burjuvazi hem gemiyi batırıyor hem de faturayı işçi sınıfı ve ezilenlere kesmeye çalışıyor. O takdirde burjuvazinin şu ("kemer sıkma") ya da bu ("harcamaları artırma") politikalarının ya da liderlerinin dünyayı kurtarma umudundan vazgeçmek, "düğümeye basmak" için işçi sınıfı ve ezilenlerin birlikte ve patronlardan bağımsız bir mücadele hattı için çaba sarf etmek bu çıkışın önkoşuludur.

Türkçe Olimpiyatları: para ve şov sevdalıları

10. Türkçe Olimpiyatları, Haziran ayı içerisinde Türkiye'nin dört bir yanında yapıldı. Birçok ülkeden Gülen Cemaati okulunun katıldığı organizasyon, çeşitli yarışmalara sahne oldu. Olimpiyat kelimesinin Türkçe olmaması gibi detaylar içeren bu organizasyonun biz emekçi sınıflar tarafından siyasi yönü önemlidir.

Biz emekçiler için Türkçe Olimpiyatları ve Gülen okullarının işlevi açık olmalıdır. Gülen okulları, faaliyet gösterdiği ülkelerde basit bir eğitim kurumu olarak değerlendirilemez. Bu okullar, İslamcı burjuvazi ve AKP'nin yayılmacı planlarının bir parçasıdır. Türkçe Olimpiyatları da bu planın şov kısmından başka bir şey değildir.

AKP ve cemaatin gövde gösterisi

AKP ve Gülen cemaatinin gövde gösterisinin ardında sermayenin bir kampının, İslamcı burjuvazinin halkla ilişkiler faaliyeti yatıyor. Geçen senelerden farklı olarak; devlet erkânının tam kadro bulunması, dev ekranlı statların tutulması, organizasyonun tüm illere dağılması ve başta *Zaman* gazetesi olmak üzere medyanın büyük desteği ile hem tüm detayları bildiriyorlar hem de kendi reklamlarını yapma fırsatı buluyorlar.

AKP ile cemaat arasında, MİT kriziyle başlayan sürtüşme, bu dev reklam filminde tatlıya bağlanmış gibi gösteriliyor. Erdoğan'ın olimpiyatların kapanış konuşmasında Gülen'e dön çağrısı yapması tesadüf değildi. Önünde Suriye'ye olası bir savaş ve ekonomik kriz tehlikesi varken AKP iç siyasette çatlak is-

temiyor. Olimpiyatlar, İslamcı burjuvazi açısından kaçırılmaz bir işleyle sahip. Bu sayede İslamcı burjuvazinin farklı aktörleri arasında hem kardeşlik duygusu pekiştirilecek hem de topluma AKP ve cemaatin gücü gösterilecek. Olimpiyatlar sadece bu güç gösterisine sahne olmadı. Kılıçdaroğlu ve Baykal'ın gönderdikleri övgü dolu mesajlarla, Edirne ve İzmir'de Belediye Başkanı düzeyinde katılımlarla CHP kanadı da Gülen'e göz kırpmış oldu.

Nijerya'dakine öğrettik, Hakkâri'dekine öğretmedik

Gülen okulları, dünya medeniyeti ve barışına bir katkı olarak sunuluyor. Kazın ayağı öyle değil. "Medeniyet" götürdüğü birçok ülkede ajan ve misyoner muamelesi görüyor. Bir süre önce Rusya, İran, Azerbaycan ve Türkmenistan'da CIA ajanlığı yaptığı gerekçesiyle okullar kapatıldı. İşin aslı Türkçe öğretmek de değil. Okulların birçoğunun eğitim dili İngilizce ve Türkçe seçmeli ders olarak okutuluyor.

Cemil Çiçek bir açıklamasında "Nijerya'dakine Türkçe öğrettik, Hakkâri'dekine Türkçe öğretmedik." demişti. Nedense tüm dünyaya götürülen "medeniyet" Hakkâri'ye götürülemedi. Götürülemedi çünkü gerek Gülen okullarının gerekse Türkçe Olimpiyatları'nın Kürtleri asimile etmek için kullanıldığı Kürtler tarafından bilinen bir gerçektir. Cemil Çiçek'in itirafı ise Kürtlere Türkçe öğretmemekten ziyade Kürtlerin asimile edilememiş olmasına işaret etmektedir.

Sivas 2 Temmuz 1993: katliam ve gözdağı

Birçok Alevi demokrat ve aydınının maalesef hâlâ "laikliğin teminatı" olarak gördüğü ordunun bu olayda gerici, yobaz güçlerle girdiği anlamlı işbirliği burjuvazinin İslamcısıyla Batıcısıyla; işçi sınıfına, Kürtlere, özellikle Alevilere dost olmadığını; tam tersine birbiriyle zaman zaman boğaz boğaza gelen burjuvazinin bu iki kanadının ilerici toplumsal muhalefete karşı kayıtsız şartsız işbirliği yaptıklarını bir kez daha gösterdi.

Bundan tam 19 yıl önce bir Cuma akşamı Sivas'ta "öfkeli bir kalabalık" Pir Sultan Abdal şenliklerine katılanların kaldığı Madımak Oteli'ni yakarak onlarca yazar, sanatçı ve aydını katletti.

1993 yılının Temmuz ayında, Sivas'ta, yani Pir Sultan Abdal'ın Hızır Paşa zulmüne başkaldırdığı kentte Pir Sultan Abdal Şenlikleri'nin dördüncüsü konserler, söyleşiler, oyunlarla gerçekleştiriliyordu. Aziz Nesin'in bazı sözlerini ve hatta o kentte bulunmasını bahane eden gericiler adım adım katliamı örgütlediler. Yerel "Hakikat" gazetesinin "Müslüman mahallesinde salyangoz sattılar" manşet ve haberi ile "Müslüman Kamuooyuna" başlıklı azmettirici bildiri, katliamı örgütleyen ve binlerce kişiyi otelin önüne gitmeye teşvik eden planlı çalışmalardan sadece ikisi.

Cuma namazından çıkan yaklaşık bin beş yüz kişilik grup Pir Sultan Abdal Şenlikleri'nin kentte yapılmasına izin veren valiyi protesto etmek üzere önce Hükümet Konağı'na, oradan Kültür Merkezi'ne giderek Arif Sağ konserini izleyenlere saldırmıştı. Konseri izleyenler kendi güçlerini kendilerini savunmuş, polis ve jandarma gerici saldırıyı önlemek bir yana adeta onlara nezaret etmişti.

Sayıları saatler içinde on beş bini bulan kalabalık Madımak oteli önünde toplanmış, on binler taşlarla otelin etrafını sarmışken jandarma kentlin değişik yerlerinde kuyumcunun önu, bankanın önu gibi yerlerde güvenlik önlemi olarak (!) ve sonrasında bir ara otele

yaklaşıp sonra ne hikmetse (!) geri çekilerek gericilere katliam için adeta gerekli izni vermiştir.

Emniyet güçlerinin ve jandarmanın olay sırasındaki tutumu, gereken önlemleri almaması; Genelkurmay Başkanlığı'nın, olay nedeniyle açılan soruşturma sonrasında dönemin garnizon komutanının herhangi bir ihmalinin olmadığına hükmetmesi, katliam sanıklarının ve sorumlularının hak ettikleri cezaları almaması, birçoğunun ceza almak bir yana yargılanmaması; katliamın tek sorumlusunun "gerici, yobaz, öfkeli kalabalık" olmadığını gösterdi.

Dönem, işçi sınıfı muhalefetinin, Kürt hareketinin, yok sayılan, katledilen Alevilerin 12 Eylül rejimi karşısında yeniden ayağa kalkmaya yöneldiği, örgütlendiği, sesini çıkardığı bir dönemdi. Sivas katliamı 90'ların, imhacı, inkarcı, yargısız infazcı politikalarının gerici eliyle Aleviler ve sanatçılar/aydınlar üzerindeki bir uygulamasıydı.

Birçok Alevi demokrat ve aydınının maalesef hâlâ "laikliğin teminatı" olarak gördüğü ordunun bu olayda gerici, yobaz güçlerle girdiği anlamlı işbirliği, burjuvazinin İslamcısıyla Batıcısıyla; işçi sınıfına, Kürtlere, özellikle Alevilere dost olmadığını; tam tersine birbiriyle zaman zaman boğaz boğaza gelen burjuvazinin bu iki kanadının, ilerici toplumsal muhalefete karşı kayıtsız şartsız işbirliği yaptıklarını bir kez daha gösterdi.

THY işçilerinin direnişi sürüyor

Grev yasağına karşı Hava-İş sendikasının yaptığı eylemlere katıldığı için işten atılan 305 işçinin direnişleri sürüyor. Her gün Atatürk Havalimanı Dış Hatlar Geliş kısmında buluşan işçiler, atılan işçilerin geri alınması ve grev yasağının kaldırılması için mücadele ediyor. İşten çıkarılan 305 işçi dönüşümlü olarak direniş yerinde nöbet tutarken AHL Dış Hatlar Geliş kısmı hemen her gün sendikaların ve siyasi grupların dayanışma eylemlerine sahne oluyor. Havalimanı dışında da mücadele sürüyor. Dayanışma için İstanbul'da bir haftada 20 bin imza toplanırken işçiler direnişlerini 15 Haziran günü Taksim'de yapılan yürüyüşle de duyurdular. Bu sırada İstanbul'dan aydın ve akademisyenlerin başlattığı çalışma ile THY'nin sponsor olduğu Barcelona Kulübü'ne yönelik gerçekleştirilen mail ve faks yağmuru sonucunda Barcelona, THY ile ilişkilerini yönetim kurulunda değerlendireceklerini söylemek zorunda kaldı. THY işçilerinin direnişi sendikalardan,

işçilerden, aydınlardan, öğrencilerden, yurt içinden ve yurt dışından geniş bir destek buldu. Belirleyici olan tabii ki işten atılan ve halen çalışmakta olan işçilerin mücadelesi olacaktır. THY içindeki temsilci ve kadrolarının çoğunluğu son süreçte işten atılan Hava-İş, örgütlenmede ciddi güçlükler yaşıyor. Bu noktaya nasıl gelindiği, 29 Mayıs günü yapılan eylem ve bu eylemin sürekliliğinin sağlanamayışı tüm boyutları ile THY işçileri tarafından değerlendirilip tartışılmalıdır. Ancak bugün direniş sürmektedir ve sadece THY işçileri açısından değil tüm işçi sınıfı için Hava-İş savunulması gereken bir mevzidir. İşçiler sendikaya üye olmalı, sahip çıkmalı ve denetlemelidir.

THY'de direniş var, Türk-İş yönetimi ortada yok

Havalimanında gözler hep bir kurumu arıyor. Öyle değil mi ki Hava-İş Türkiye'nin en büyük konfederasyonu olan Türk-İş'in üyesi-

di. Ancak ortada ne Türk-İş var ne de Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu. Türk-İş yönetimi THY işçileri için Bülent Arınç'la görüşmek dışında hiçbir şey yapmadı. Ama daha önemlisi aynı Türk-İş grev yasağının komisyonda görüşülmesinden başlayarak tamamen pasif bir tutum alarak adeta havacılık işkolunda grevin yasaklanmasına ortak oldu. Çünkü işçi sınıfının çıkarlarının yerine kendi bürokratik ayrıcalıklarını korumaya çalışan ve bunun için hükümetle kol kola girmekten geri durmayan Türk-İş yönetimi havacılık işkolundaki grev yasağının, kendisine en sert muhalefeti yapan sendikalardan olan Hava-İş'in zayıf lamasına yol açacağını düşündü. Hava-İş, Türk-İş kongresinde 10 sendikayla birlikte muhalif Sendikal Güç Birliği Platformu'nu kurmuştu. Hava-İş'e yapılan saldırı diğer sendikalara ve işkollarına yapılacak saldırıların habercisidir. THY işçisine sahip çıkmak sadece Hava-İş'in değil tüm işçi sınıfının görevidir.

THY işçisinden...

Direnişteki bir uçak bakım teknisyeninden sınıfına teşekkür

Biz hepimiz yıllarca okullarda teknik eğitim aldıktan sonra işe girmek için aday olabildik ve 3 tane sınavı geçtikten sonra işe ancak girebildik. Ülkemizde sadece doktorlar devamlı öğrenmek zorunda diye bilinir ama biz teknisyenler emin olun her gün okumak ve öğrenmek zorunda olan ve bunlardan devamlı sınavlara tabi tutulan bir meslek grubuyuz. Ama şirket yönetimi işimizi araç tamiri olarak görmekte ve bu mantıkta hareket ediyor. Bu düşünce ile bu meslekle alakası olmayan insanlar işe alınıyor ve çok komik ücretlerle ve şartlarla çalıştırılıyorlar.

Bizim çalışma koşullarımız kötüleşmişken iş yükümüz artmışken, bizi savunabilecek tek mekanizma olan sendikamıza saldırılar altı yıldır hat safhada sürerken, şimdi de grev yasağıyla elimizi

ayağımızı bağlamaya çalışıyorlar. Biz de buna izin vermemek adına demokratik haklarımız çerçevesinde karşı duruş sergiliyoruz. Zaten bu bir başlangıç. İlk bizi hedef aldılar ama bu direniş tüm işçi sınıfının direnişi olmalı.

Bu yönde başlattığımız direnişin bugün 33. günündeyiz ve moralimiz günden güne artıyor. Direnişe katılan arkadaşlarımız giderek artıyor. Siyasi görüşlerimiz hepimizin çok farklı ve bu farklılıklarımıza rağmen bir arada ve omuz omuza duruyoruz. Birlikte ağlayıp birlikte gülüyoruz. THY'nin bir reklam sloganı var hepimiz bir aileyiz diye ama asıl ailemizi biz bu direnişte bulduk. Moralimizi artıran ana lokomotif ise bize desteğe gelen gruplar. İşçi sendikaları, siyasi partiler, sivil toplum örgütleri ve duyarlı olan insanlardan olu-

şan destekçilerimiz bize öylesine bir güç veriyor ki anlatamam. Bu eylemden önce işçi dayanışması, sınıf bilinci nedir diye sorsalar bir şeyler söyledim ama şimdi bu soruya vereceğim her türlü cevap az kalır bundan eminim. Direnişler bir okulmuş bunu gördüm. 33 günlük direnişten ve dayanışmadan öğrendiklerimi okuduğum kitaplardan öğrenmemişimdir. Tüm bu destekleriniz için ve asıl olan bu işçi sınıfının kavgasına verdiğiniz destekler için işçi sınıfına daha doğrusu sınıfıma teşekkür etmek ve sınıfımla gurur duymak benim en doğal hakkım. Bu hakkı bana sağlayan herkesin geleceği umarım bu günlerden daha iyi olur. Çünkü bu sınıf bunu fazlasıyla hak ediyor.

Togo Ayakkabı'da direnişe devam

İki ay devrildi. Togo işçileri mücadeleye devam ediyorlar. İki ayı aşkın süredir Eskişehir Yolu kenarındaki fabrika önünde bekleyen işçiler, bununla kalmayarak direnişi duyurmak ve patronu sıkıştırmak amacıyla da pek çok girişimde bulundular.

Togo Ayakkabı mağazasının bulunduğu alışveriş merkezleri önünde düzenlenen protestolardan şehrin en işlek yerlerindeki mağazaların önünde gerçekleştirilen oturma eylemlerine, işçiler birçok gösteri yaptılar. 15-16 Haziran İşçi Ayaklanması'nın yıldönümünde ise Kızılay Togo Mağazası önünden Meşrutiyet Caddesi'ni dakikalarca trafiğe kapatarak sloganlarla Sakarya Caddesi'ne yürüyüp burada bir etkinlik

düzenlediler. Etkinliğe HDK milletvekili Ertuğrul Kürkçü de katılıp bir konuşma yaptı.

İşçiler son olarak bir imza kampan-

yası başlattılar, Yüksel ve Sakarya'da imza topluyorlar. Devrimci İşçi Partisi olarak işçilerin verdiği mücadeleye onların yanında olmaya devam ediyoruz.

Dilek Pir

Geç olmadan kıdem tazminatı hakkını savunmaya!

Geçen sene bu zamanlarda *Gerçek*'in internet sitesinde "Sınıf saldırısı başladı: İlk hedef kıdem tazminatı!" başlıklı bir yazı yayınlamıştık. O dönem aynı zamanda hükümet cephesinden de çeşitli açıklamaların yapıldığı, hazırlıkların sinyallerinin verildiği dönemdi. Bazı sendikalar kıdem tazminatına yönelik bu taarruz başlangıcı karşısında yazılı açıklamalar yaptılar, bazıları çeşitli eylemler ve yürüyüşler düzenlediler. Hükümet, hazırlandığı bu sınıf saldırısının nasıl bir tepki ile karşılaşıcağına dair bir nabız yoklaması yapmıştı. Ardından da işin mutfak kısmında çalışmalarına devam etmek üzere açıklama yapmayı bıraktı. Bugünlerde ise satır aralarında bazı haberler yer alıyor: "Yeni kıdem sistemi nasıl olacak?", "Kıdem tazminatı düzenlemede son noktaya gelindi"...

Demek ki sermaye ve onun siyasi temsilcileri işçi sınıfının elinde kalan kazanımlarından en önemlisini de geri almak üzere bu süre zarfında çalışmaya devam etmiş, ekonomik kriz ve onunla birlikte sertleşecek sınıf mücadelelerine yönelik hazırlıklarını sürdürmüş. Tasarının çalışmaları içinde yer alan Gazi Üniversitesi öğretim üyesi Cem Kılıç, artık çalışmada son noktaya gelindiğini, yeni dönemde tasarının meclis gündemine geleceğini söyleyerek tasarının detaylarını açıkladı.

Tabii en başta dile getirdiği herhangi bir hak kaybının yaşanmayacağı, kanunun çıkacağı tarihe kadar olan kıdem haklarının korunacağı. Bu bir lütf değil, yasal olarak olması gereken, kazanılmış bir hak olduğu için aksi mümkün olmayan bir uygulama.

Bugün bakanlık verilerine göre patronların haksız uygulamaları, "ödeme güçlükleri" gibi nedenlerle her 100 çalışandan sadece 7'sinin tazminat alabilmesine karşılık, kıdem tazminatının yeni yasa ile fona aktarılması sonucu herkesin tazminat alabilecek olmasını da yeni yasanın ne kadar faydalı olduğunu göstermek için öne sürüyorlar. Patronların haksız (biz söylemiyoruz, kendileri söylüyor) uygulamalarına, "ödeme güçlükleri"nden dolayı işçiye tazminatını vermemesine göz yuman bugüne kadar bakanlığın kendisidir. Şimdi sorumluluk kendisinde değil başkasındaymış da herkesin almasını sağlayacak bir çözüm getiriyormuş havalarına girmeleri ancak ikiyüzlülükleri ile açıklanabilir. Ama daha da önemlisi kıdem tazminatının esas anlamı başka türlü korunamayan iş güvencesini patrona ekonomik bir maliyet getirerek bir ölçüde sağlamaktır. İşçi sınıfı için yarattığı asıl tehlike, bu maliyetin patronların üzerinden alınarak bir fona aktarılmasının iş güvencesini bütünüyle imha edecek olmasıdır.

Üstelik kazanılmış hakların zaten korunacak olmasından hareketle herhangi bir kaybın yaşanmayacağına iddia etmeleri de bütünüyle yalandır. Evet, kazanılmış haklara zaten dokunulamaz ama yasa yürürlüğe girdiği andan itibaren her bir yıla karşılık gelen kıdem miktarı yeni düzenleme ile yarı yarıya azalacaktır. Çünkü şu an her bir yıla karşılık işçiye bir ay brüt ücreti kadar tazminat ödenmesi, yıllık brüt ücretin yüzde 8,33'ünün ödenmesi hesabına dayanıyor. Yeni sistemde patronların fona her yıl için yüzde 4 oranında ödeme yapması getiriliyor. Bu azalma geçmiş çalışma döneminde etkilemeyecek, yasa geçtikten sonraki dönemi kapsayacak. Aradaki farkın vergi gelirlerinden karşılanıp karşılanmayacağı, kısmen karşılanırsa bile bugünkü rakama ulaşip ulaşmayacağı belli değil. Eğer karşılanmazsa mesela 2000 TL brüt ücretle çalışan bir işçi her yıl için 2000 TL tazminat alacakken, yeni düzenleme ile ancak 960 TL alabilecek.

Hükümet, Türkiye'yi er ya da geç saracak ekonomik krizden burjuvazinin en az hasarla çıkması için, krizin bedelini bu kez de işçi ve emekçilere ödetmek için tüm bu hazırlıklarını sürdürürken, sendikalardan bir ses çıkmıyor. Bu sessizlik elde kalan son hakkın da kaybedilmesi anlamına gelecektir. Daha geç olmadan kıdem tazminatı ile ilgili gelişmeler konusunda uyanık olmak, harekete geçmek gerek. O halde hiç vakit kaybetmeden, sendikalarımıza yaklaşan saldırıyı püskürtmek güçte bir mücadelenin hızla örülmesi yönünde baskı yapalım. Sendikamız yoksa işyerlerinde bir araya gelelim, kıdem tazminatı hakkımızı kaybetmemek için yürütülecek mücadeleye en güçlü katkıyı nasıl sağlayabileceğimizi konuşalım, bunun araçlarını yaratalım. Bu saldırıyı boşa çıkarmak için işçi sınıfının en geniş mücadele cephesini kuralım!

Kürt hareketi kışkaçta

CHP Kürt sorununu birlikte çözmek için bütün partilere yönelik girişim başlatıyor. Hemen ardından hükümetin "açılım" uzmanı Beşir Atalay ABD ile birlikte PKK'ye silah bırakırma üzerinde çalışmakta olduklarını, bu yolda çok ilerlemiş olduklarını açıklıyor. Talabani ateşkes için devrede olduğunu açıklıyor. Leyla Zana Kürt sorununu Tayyip Erdoğan'ın çözeceğini söylüyor, Kürt hareketini ise eleştiriyor. Bülent Arınç karşılık veriyor: Abdullah Öcalan'a ev hapsi düşünülebilir, ama önce PKK silah bırakmalı. Gazeteci (?) Avni Özgürel Kandil'e gidip Murat Karayılan'la görüşüyor. Herkes "çözüm yakın" diye yazmaya başlıyor. Kürtçe'nin 2012-2013 ders yılında seçmeli ders olması yönünde resmi girişimler yapılıyor. Bütün bunlar bir şeylerin "pişmekte" olduğunu gösteriyor. Ne oluyor?

Türkiye, ABD ile birlikte, Talabani ve Barzani üzerinden Kürt hareketini tasfiye karşılığında Irak Kürdistan Bölgesi'nin Kerkük'ü kendi sınırları içine dâhil etmesine, hatta Irak'ın Şii Arap çoğunluğu karşısında Kürdistan Bölgesi'nin hâmesi olmaya hazırlanıyor. Bu Türkiye-Barzani ilişkilerinde "PKK karşılığında Kerkük" formülüdür. Barzani PKK'nin tasfiyesine birinci dereceden bir aktör olarak katılacaktır, Türkiye de Kerkük'ün Kürdistan Bölgesi'ne bağlanmasına karşı geleneksel vetosunu geri alacaktır. ABD-Türkiye ilişkilerinde ise bu, "Barzani karşılığında PKK" formülüdür. Bunun anlamı ise ABD'nin Irak'tan çekilmesi sonrasında Türkiye'nin Barzani'yi her türlü tehlikeye karşı koruması karşılığında ABD'nin PKK'nin tasfiyesinde her tür yönetime destek vermesidir.

CHP'nin girişimi, bu hazırlıktan AKP'nin tek başına yararlanmasını engellemek için yapılmış bir manevradır. Öcalan'ın yakalanmasının, aslında bunda hiç dahil olmayan, sadece yakalama sırasında hasbelkader başbakan olan Ecevit'e ne kadar yaradığı hatırladadır. Şimdi PKK'ye silah bırakırma gibi muazzam bir değişikliği başarırsa Erdoğan'ın ve AKP'nin nasıl puan toplayacağı ortadadır. CHP için içine bu yüzden sokuluyor. Ama çok muhtemeldir ki kendi başına yapmamıştır bunu. İsrail'in şimdilik kendisine rakip kabul ettiği bir Erdoğan'ın tek başına kahraman olmaması için ABD tarafından sokulmuştur için içine.

Barzani'nin yükselişi

ABD Irak'tan çekileli beri, Barzani müthiş aktif bir politika güdüyor. Irak Başbakanı Maliki karşısında, Şii toplumunun en önemli güçlerinden Mukteda es Sadr'ın hareketi de dâhil olmak üzere, Erbil'de birçok gücü toplama başarıları. Başta ExxonMobil olmak üzere, bir dizi ABD şirketi ile Kerkük petrolü üzerine anlaşmalar imzaladı. (Bu ABD şirketlerinin kendi hükümetlerine danışmadan bu tür sözleşmelere girişmesi

söz konusu dahi olamaz.) Merkezi hükümette, parasını doğru dürüst ödemediği gerekçesiyle petrol sevkiyatını durdurdu. Şimdi, Kürdistan Bölge yönetiminin Türkiye'ye Irak merkezi hükümetine ait Kerkük-Yumurtalık boru hattının dışında bir yeni boru hattı döşenmesini planladığı konuşuluyor. Bunun ayrılık ilanı kadar ağır bir şey olduğu açık. Britanya'nın *The Economist* dergisi bazı "nüfuz sahibi" Türk iş adamlarının bu planı desteklediğini yazıyor. ABD'ye yaptığı ziyaret sırasında ve sonrasında, Eylül ayında bir referandumla Irak'tan ayrılma tehdidini masaya koydu. ABD ziyaretinden sonra geldiği Türkiye'de de PKK'yi tehdit etti: "Yok dinlemezse biz PKK'nın çatışmayı bölgemize çekmesine izin veremeyiz. PKK'ya karşı, baskı, nasihat, konferans ne gerekirse, bütün yöntemleri kullanacağız."

Şimdi, Leyla Zana'nın çıkışıyla birlikte, Barzani Türkiye'de ilk kez Kürt kitlelerinin ciddi bir şekilde kulak verebileceği bir sözcü kazanma yoluna girmiş bulunuyor. Barzani Irak Kürtlerinin 2003'ten bu yana elde etmiş olduğu mevziler dolayısıyla Türkiye'de de bir sempati halesi yaratmayı başarmıştı zaten. Ayrıca Türkiye'de çeşitli siyasi şahsiyet ve partiler de açıkça Barzani yanlısı. Bütün bunlar doğru olmakla birlikte, Barzani'nin Türkiye'deki Kürt kitlelerini somut politikalarının yanına kazanacak bir sesi bugüne kadar hiç olmamıştı. Leyla Zana, Kürt kitleleri nezdinde çok saygı gören bir isim olduğundan, çıkışı bu yönde atılmış çok önemli bir adımdır. Zaman bu aşımın tutup tutmayacağını gösterecek.

Zana'nın Barzani yanlısı bir çıkış yapmış olduğu iddiasını yadırgayanlar olabilir. Bu sadece *Gerçek*'in yorumu değil. Kürdistan Bölgesi'nin *Hewler* gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni Rebwar Kerim, Zana'nın bu açıklamayı son zamanlarda Kürdistan Bölgesi'nde yapılan kadın konferansı vesilesiyle Barzani ile görüşükten sonra yaptığını, Barzani'nin de çok memnun olduğunu belirtiyor. (*Taraf*, 20 Haziran 2012, s. 11)

Barzani memnun oladursun, bu geliş-

melerin toplam mantığı, Irak Kürdistan Bölgesi'nin giderek Türkiye'nin yarı sömürgesi olması ile sonuçlanacak bir nitelik taşıyor. Irak Kürdistanı Türkiye için sadece siyasi ve askeri bakımdan önemli olmaktan çıkmış, ekonomik bakımdan da büyük önem kazanmaya başlamıştır. Türkiye finans kapitali, başta TSK'nın Oyak Holding'i olmak üzere bölgeye büyük yatırım yapıyor. En son Koç Grubu'nun Divan Oteller zinciri ilk yurtdışı otelini bölgede açtı (yoksa yurtdışı sayılmaz mı?). Mütteahhit sermayesi bölgeye boylu boyunca girmiş durumda. Irak ihracat bakımından Türkiye için ABD, Fransa, İtalya gibi devlerin önüne geçti. 14 milyar dolara yakın ihracatın yapıldığı Almanya'nın ardından ikinci sırada 8 milyar doların üzerinde bir rakamla Irak geliyor. Bunun yaklaşık yüzde 75'i, yani 6 milyar doları Kürdistan Bölgesi'ne gidiyor! Erdoğan Türk lirasının Kuzey Irak'ın parası haline geldiğini söylüyor!

"Mecnun olmasa Leyla, Leyla olmazdı"!

Türkiye, ABD'nin desteği ile Kürt hareketini çeşitli şekillerde kıştırarak teslim

almaya çalışıyor. Askeri alanda, Abdullah Gül'ün ABD'ye gidişinde açık biçimde dile getirilen, Predator insansız hava aracı satın alma çabasından profesyonel orduya geçişe kadar birçok faktör, Uludere'nin temsil ettiği Sri Lanka tipi çözüm girişimi ile birleştiğinde gelecek için ciddi bir tehdit anlamına geliyor. İdeolojik, askeri ve toplumsal bir ağırlık taşıyan ikinci koz, Hizbullah'tır. Liderlerinin salıverilmesi ile tekrar örgütlenen bu odak, PKK'ye karşı her an yeniden canlandırılabilir. Bütün bunlara rağmen Türkiye devleti bugüne kadar çok aramakla birlikte kendine Kürt kitlelerini etkileyecek ölçüde PKK'ye alternatif olabilecek bir önder bulamamıştı. Barzani ve Türkiye'de edineceği köprü başları şimdi bunu sağlıyor. KCK davası Kürt hareketinin kendisinin yasal politika alanında güçlü bir hareket olarak varolmasını engellemeyi hedefliyor. Böylece alternatif, PKK'ye karşı daha güçlü kılmaktadır.

Bülent Arınç'ın Leyla Zana'yı derhal desteklemesi hiç şaşırtıcı değildir. BDP eş başkanı Selahattin Demirtaş'ın ise Türkiye'deki Kürt halkının desteğinin her şeyden önemli olduğunu vurgulamak için kullandığı "Mecnun olmasa Leyla, Leyla olmazdı" ifadesi Kürt hareketinin durumu nasıl kavradığını gösteriyor. Şimdi Erdoğan'ın Zana ile görüşme niyeti de açıklandığına göre, gelişmeleri dikkatle izlemek gerekecek.

Bu bağlamda gerek Avni Özgürel'in Kandil'e gönderilmesi, gerek Arınç'ın Öcalan için sözünü ettiği "ev hapsi" Kürt hareketinin nabzını tutmak ve yavaşlatmak için atılmış taktik adımlar olarak görülmesi. Ama Kürt hareketi bu adımları belli ki doğru yönde ve yeterli görmüyor. Dağlıca baskını, bunun bir ifadesi sayılmalıdır.

Öte yandan, AKP yanlısı kalemlerin ağzında dört adımlık bir "çözüm planı" dolaşıyor: silah bırakma, Kürtçe'nin eğitim programına alınması, af, Öcalan'a ev hapsi. Şayet bu kadar berrak bir yol haritası ağız birliği etmiş gibi verilebiliyorsa, bu görüşmelerin yürümekte olduğunu gösterir. PKK, BDP veya herhangi bir başka aktör bu sıralarda görüşme yapıyor olmadığına göre, görüşmeler İmralı ile sürdürülüyor olmalıdır.

Son haftalarda ortaya çıkan bu gelişmelerin gerçek anlamını kavrayabilmek için en iyisi Van'da (Wan) olan bitene bakmaktır. Van'ın ve beş ilçesinin belediye başkanları ve BDP yöneticileri KCK davası tutuklamalarının son kurbanı olmuştur. Amacı tekrarlayalım: BDP'yi silmek, yerine yeni bir Kürt önderliğini parlatmak. Burjuvazinin sözcüleri ne zaman "iyi şeyler olacak" havasına girse, Kürt halkı hüsrana ve karşılaşıyor. Öyleyse, güvenmemek, didinmek, mücadele etmek, kazanmak gerekiyor.

Roboski'nin sorumlusuyla barıştınız mı, Leyla Zana?

Leyla Zana'ya önce *Hürriyet* gazetesinde bir röportaj ayarlandı. Bu röportaj Erdoğan'a dilekçe gibiydi. "Bu sorunu

Erdoğan çözer" diyor, ondan randevu istiyordu. Randevu gecikmedi. Tayyip Erdoğan ile Leyla Zana, Barzani açılımından sorumlu başbakan yardımcısı Beşir Atalay'ın da katıldığı bir görüşmede bir araya geldiler. Bu görüşmede sadece Zana konuştu. Erdoğan ise dişe dokunur tek bir söz söyledi: "Biz barıştık ya, barış gelir." Soruyoruz: peki siz Leyla Zana, Roboski'de 34 sınır emekçisinin katledilmesinin siyasi sorumlusu Tayyip Erdoğan'la barıştınız mı?

Suriye

AKP hükümeti ofsayta düştü!

22 Haziran günü Suriye'nin bir Türk casus uçağını düşürmesi Türkiye'yi savaşın eşğine getirdi. Ama sadece resmi olarak Rusya değil, gayri resmi yollardan (*Wall Street Journal* aracılığıyla) ABD de uçağın Suriye hava sahasında düşürüldüğünü açıklayınca, Türkiye zor duruma düştü. Başbakan Erdoğan bir gazeteye saldırır gibi yapıp ABD'ye sitem etmek zorunda kaldı. Bugüne kadar ABD ve Suudi Arabistan tarafından Suriye'ye karşı besleme muhalefet oluşturmak ve askeri baskı uygulamakla görevlendirilmiş olan Türkiye, görevinde bir fazladan adım atınca ofsayta düştü ve hizaya çağırıldı. Şimdi Cenevre toplantısında ortaya çıkan "geçiş hükümeti" formülü gösteriyor ki ABD ile Rusya birlikte bir orta yol arıyorlar.

Bugün gelinen durumu anlayabilmek için, 15 Mart 2011'de patlak veren devrimin geri gitmek gerek. Mülksüzlerin isyanı Esad'ı, ülke içindeki hâkimiyetini ancak zor yoluyla korur bir duruma getirdi. Ancak bu sırada Esad'a muhalefet eden unsurların bir kısmı (tamamı değil) emperyalizm ile işbirliğine girdi. Bu unsurlar emperyalizm tarafından çeşitli biçimlerde desteklendiler. Türkiye de bu destekte çok kritik bir yer tuttu.

Türkiye, emperyalizm işbirlikçisi muhaliflerin çatı örgütü Suriye Ulusal Konseyi'ni (SUK) kurdurmakla kalmadı, baştan beri SUK'a ev sahipliği de yapıyor. Özgür Suriye Ordusu denen silahlı güçlerden oluşan muhaliflere, aslında bunların en işbirlikçi kanadına, bütün dünyanın gözü önünde Hatay'da karargâh tesis etti. Türkiye devlet erkânının ağzından Esad'a yapılan sözlü saldırıları ve emperyalizmle işbirliği içinde sürdürülen yaptırımları belirtmeye gerek bile yok.

Bitmedi! *New York Times*'in uçak düşmeden bir gün önce yayınladığı, üst düzey ABD yetkililerine dayandırdığı haberine göre CIA ajanları Türkiye'nin güneyinde cirit atıyor. Bununla da kalmıyorlar, Müslüman Kardeşler'in Suriye kolu aracılığıyla muhaliflere silah sevkiyatı yapıyorlar. Bu silahların finansmanı Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar'dan geliyor. Dahası, aynı habere göre TSK'ya ait askeri araçlar muhalifler için sınıra tanksavar getiriyor.

Türkiye'nin 11 Eylül'ü!

Demek ki, Türkiye emperyalizm adına Esad sonrası için düzenli bir geçiş sağlamak istiyor. Ayrıca, Kürtlerin Suriye'de özerkliğe varan ileri haklar kazanmasından şiddetle korkuyor. Ayrıca, gelecekte ekonomik ve siyasi açıdan bu ülkede çok daha fazla etkili olmak istiyor vs. Suriye'nin olası bir dış saldırıya dair diken üstünde olduğunu, aleyhinde yürüttüğü faaliyetlerden dolayı Türkiye'ye bilendiğini, içeride bunaldığını bilmeyen var mı? O zaman sakın bu uçak Suriye'nin önüne yem olarak, kıskırtma amacıyla atılmış olmasın?

İnsani koridor açılmasından dış müdahale ile rejimin devrilmesine, değişik senaryolarda Türkiye daha fazla rol için çırpınırken bu uçuşu masum mu saymalıyız? Türk casus uçağı yakında yapılacak bir saldırı için bilgi topluyor olamaz mı, ya da muhaliflere

vermek için Esad'ın birliklerinin konumu ve hareketlerine dair? Nisan ayında birkaç mermi Türkiye sınırından içeri girince Erdoğan kıyameti koparmıştı: NATO'ya başvurur, savaş nedeni sayarız! Pekiyi ama, Suriye devleti 100 km ötenin cam gibi görüntüsünü alan bir casus uçağını, kendi hava sahasında uçurmak zorunda mı? Küçük mermilerin yaptığı sınır ihlalini de, dana kadar uçak yapınca "uçaktır olur" mu denecek?

Türkiye yaklaşımını savaş ilanı değil "kontrollü gerilim" olarak belirlemiş. Er ya da geç gerilim tırmanıp bir yerde iki ülkeyi savaşın eşğine getirecek. Emperyalizmin (ve onun güdümünde Türkiye'nin) Suriye'ye saldırısına halkın büyük çoğunluğunun karşı çıktığı ortada. AKP'nin bizzat yaptırdığı anketlere göre kimse savaş istemiyor; hatta halk, Türkiye'nin Suriye'ye şu an olduğu kadar karışmasını bile yanlış buluyor. Dolayısıyla AKP bu savaşa girecekse kamuoyu desteği sağlamalı. Halk psikolojik olarak bu savaşa hazırlanmalı. Bu uçak olayı bunun için bizzat tasarlanmıştır ya da öyle olmasa bile bunun için kullanılmaktadır: işte Türkiye'nin 11 Eylül'ü!

Bu olay, devlet tarafından, ikiz kuleleri ve Pentagon'u hedef alan ve sonrasında ABD'nin dizginlenemez saldırganlığını kustuğu 11 Eylül saldırılarına o kadar benzetilmiş olacak ki Türkiye hemen koşup NATO'nun kapısını çaldı. Hükümet, 5. madde denen ve bir NATO üyesine yapılan saldırıyı diğerlerine de yapılmış sayan maddeyi kullanmak istiyor. ABD de 11 Eylül'den sonra Afganistan'a saldırmak için NATO içerisinde bir koalisyon oluştururken bu maddeyi gündeme getirmişti. Ama 11 Eylül'ü ABD'nin kendi üzerine kurduğu bir komplo olarak görenlerin sayısı gittikçe artıyor.

Hakem ofsayt düdüğü çalıyor!

Wall Street Journal'ın (*WSJ*) uçağın Suriye hava sahası içinde düşürüldüğünü birçok yetkili kaynağa dayandırarak haberleşti, AKP hükümetini fena halde mahcup etti. Rusya bunu zaten iddia ediyordu. Ama ABD farklıydı. "Stratejik müttefik" olaydan birkaç gün sonra düzenlenen NATO Konseyi toplantısında bütün NATO üyeleriyle birlikte Suriye'nin bu hareketine karşı Türkiye ile dayanışmasını belirtmişti. Şimdi dolaylı yol-

dan yapılan bu açıklama dost Türkiye'nin değil, düşman Suriye'nin doğru söylediğini ortaya koyuyor.

ABD'nin tavrında görünürde var olan bu çelişki neden? Çünkü mahallenin kabadayı gibi davranan AKP hükümetinin Suriye üzerindeki askeri baskısı Beşar Esad'ı diplomatik olarak sıkıştırmak bakımından ABD'nin eline oynuyor. Bu sayede ABD Cenevre'de Rusya'yı ilk kez bir "geçiş hükümeti"ne razı ediyor. Ama Obama yönetimi bu kabadayı tavrının açık savaşa dönüşmesini istemiyor. Çünkü ABD'de Kasım ayında seçim var.

Cenevre'de Kofi Annan önderliğinde yapılan toplantının yapısını iyi kavramak gerekiyor. Orada Rusya ilk kez bir "geçiş hükümeti"ne evet dedi. Böylece, Suriye'nin generalleri ikna edilebilirse, Esad tarihte hak ettiği yere, Mübarek'in yanına yollanacak, ama aynen Mısır'da olduğu gibi "düzenli geçiş" olacak. Ne var ki, bunun için içeride hem rejim yanlılarının hem de muhaliflerin uzlaşmaya ikna edilmesi gerekiyor. Bu iş her iki tarafın destekçisi devletlerin kendi taraftarlarının kolunu bükmesi ile olabilecek. Cenevre'nin yapısı bu.

Bu yüzden İran çağrılmıyor. Çünkü kimse İran'ın Esad'dan vazgeçeceğini düşünmüyor. Ama dikkat! İran'a karşılık Suudi Arabistan da çağrılmıyor. Demek ki, Suriye söz konusu olduğunda İran'ın karşısında gerçekte Türkiye falan değil Suudi Arabistan varmış! Türkiye onun fedailiğini yapıyor! Eğer Suriye iç savaşının tarafları ikna edilecekse, Türkiye'nin de elinin tutulması gerekiyor. *WSJ*'in Türkiye haberinin tam da Cenevre görüşmelerine rastlaması bundandır.

AKP hükümeti, Suriye karşısında emperyalizmin ileri vurucu gücü olarak hareket ederken fazla ileri gitmiş, ofsayta düşmüştür!

Vekâleten savaşa hayır

Türkiye'nin Orta Asya'da, Kafkaslar'da, Balkanlar'da ve Ortadoğu'da emperyalizm ile ittifak halinde nüfuz alanını arttırma politikası Türkiye işçi sınıfını tehdit ediyor. Bunun son örneği karşımıza Suriye meselesi ile çıkıyor. Akdeniz'de tek deniz üssü Suriye'de bulunan Rusya bu ülkeye dönük saldırganlığa ne kadar sessiz kalacak? Ya kendisine karşı füze kalkanı kurulan İran? Ya Çin?

2008 yılında Gürcistan AB ve ABD'nin kıskırtması ile Rusya'nın damarına basmıştı. Rusya'nın buna tepkisi çok sert oldu: Gürcistan'ın neredeyse başkentine kadar ilerleyip istediği mesajı vererek geri çekildi. Gürcistan'ın bu meselede aslında "vekâleten bir savaş" yürüttüğünü tespit etmek mümkündür. Nükleer silahlara sahip Rusya'nın bu tarz "vekâleten savaşlar" ile sınanması, yıpratılması ve izole edilmesi emperyalizmin taktik bir yönelişi. Elbette bir aşamada "müttefik" devletlere, değişik konum ve tarihlerde, bu tarz savaşlara girmek düşecektir.

Türkiye'nin emperyalizmin savaşlarına emperyalizmin saflarında girmesini istemiyoruz. Türkiye'nin bahsedildiği kadar "milli gururu" vardı da 1992 NATO tatbikatında ABD gemisinden atılan füzeler, üstelik 6 komut denetimini geçerek, Türk gemisini vurduğunda kimsenin gıki neden çıkmadı? Hadi o başka hükümet zamanındaydı. Pekiyi, ya Mavi Marmara vakası? Davutoğlu zamanında İsrail'in Mavi Marmara saldırısı için "Türkiye'nin 11 Eylül'ü" demişti ama arkasından İsrail'e karşı bir icraat gelmedi. O zaman bu milletin gururu yok muydu? Suriye'ye gelince mi külhanbeyi olduk?

Türkiyeli işçi ve emekçilerin hükümet, medya, muhalefet partileri vb. yerlerden gelecek kıskırtmalara karşı uyanık olması, dünyada bu savaşlardan bir çıkar sağlama-yan milyonlarca emekçiyle kol kola girerek Türkiye'nin veya başka bir gücün düzenleyeceği Suriye seferine karşı çıkması, bu saldırıyı engellemeye çalışması gerekir. Savaşlarda emperyalizmin ve emperyalizmle işbirliği içinde olanların yenilgisi için mücadele etmek Marksizmin ilkesidir.

Türkiye, askeri maceralara girecek diye yoksul genç erkeklerin savaş meydanlarında, yoksul genç kadınların merdivenaltı kürtaj masalarında ölmesine izin vermeyeceğiz!

Suriye'de sefere, seferde zafere hayır!
NATO'dan çıkılsın, kalkan kırılınsın!
Suriye muhaliflerine silah yardımı için ayrılan mali kaynaklar halka açıklansın!
Suriye'yle değil İsrail'le savaş!
Kürtlerle barış ABD'yle savaş!
Kahrolsun emperyalizm, yaşasın işçi sınıfının uluslararası birliği!

Kürtaj, sezaryen ve Gebliz

Ne anlama geliyor? Nasıl mücadele etmeli?

AKP hükümetinin kürtajı yasaklama girişimine ilişkin yasal düzenleme yeni meclis dönemine kalmış gibi görünüyor. Ancak bu, önümüzdeki günlerde bu konuda adımlar atmayacakları anlamına gelmiyor. Çünkü hükümet Recep Akdağ'ın ağzından o zamana kadar da yönetmelikler ve uygulamalarla idare etmeye girişeceklerini beyan ettiler. Bir yandan basına yasal düzenlemenin ne tür değişiklikler getireceği, kürtaj olmak isteyen bir kadının ne tür prosedürlerle karşılaşacağı ile ilgili açıklamalar yapılıyor. Diğer yandan ise dört yıl önce devreye alınan "Gebliz" uygulaması (Gebe, Bebek, Lohusa İzleme) ile ilgili de tartışmalar başladı. Tüm bunlar hükümetin kadınlar açısından çok ağır sonuçları olacak hazırlıklar içinde olduğunu gösteriyor. Bu saldırıların püskürtülebilmesi için ise Erdoğan'ın açıklamalarından sonra başlayan mücadelenin kitlesel bir güce ulaşmasına ve daha geniş kesimleri kapsayacak bir politik hattın yaratılmasına ihtiyaç var.

AKP'nin ikna odaları

Sağlık Bakanı Recep Akdağ, tasarı ile ilgili yaptığı açıklamada kürtajın yasaklanmayacağını, ama **nadir yapılan** bir şey haline getirilmesinin hedeflendiğini söyledi. Tasarıya göre kürtajı ancak uzman doktorlar yapabilecek, pratisyen hekimlerin yapması yasaklanacak. Kürtaj yalnızca hastanelerde yapılabilecek. Muayenehaneler ve kliniklerde kürtaj yapılmasına izin verilmeyecek. Şu an için yasal kürtaj süresi olan 10 hafta ile ilgili bir değişiklik yapılmıyor gibi görünüyor. Ama net bir açıklama da yapılmış değil.

Tasarının kürtajın fiilen engellenmesine yol açacak en temel düzenlemesi ise anne ve baba adayının kürtaj için birlikte başvurusunu zorunlu hale getirmesi ve kürtaj öncesinde bir uzmanlar heyeti ile birlikte görüşmeleri. Şu anki uygulamada evli olanlar için kadının başvurusu ve erkeğin yazılı onayı yeterli iken, şimdi erkekler de kadınlarla birlikte bir nevi "ikna odası" işlevi görecektir. Bu görüşmelerle ilgili evli olmayan kadınlar için bir ayırım yapılmamış olmasının, kadınlar üzerinde hem "baba adayı"ni açıklama, hem de evlilik telkini gibi baskılar yaratacağı ortada.

Bahsi geçen uzmanlar heyeti, kadın doğum uzmanı, sosyal hizmet uzmanı ve psikologdan oluşacak. Kadın doğum uzmanı zaten bir tıbbi operasyon olan kürtaj ile ilgili bilgi vermesi açısından elbette faydalı. Ama diğer uzmanların bu heyetteki görevleri ne olacak? Özellikle de psikologların işlevi nedir? Denebilir ki kürtaj nedeniyle kadınların herhangi bir travma yaşamalarının önüne geçmek için psikolog desteği önemli. Ama bu varsayımın, yani kadınların kürtaj oldukları için bir travma yaşayacakları

varsayımının kendisi bile kadını değil, henüz bir canlı halini almamış embriyoyu merkezine alıyor, kadının gebeliğin sonlandırılması üzerinden suçluluk duyacağı düşünülüyor. Türkiye Psikiyatri Derneği, kürtaj ve sezaryen ile ilgili yaptığı yazılı açıklamada planlanmamış/istenmeyen gebeliklerin ruhsal bozukluklara yol açtığını, buna karşılık annenin tercihiyle gebeliğin ilk üç ayında yapılan kürtajın ruh sağlığına olumsuz bir etkisi olmadığını ifade ediyor. Aksine bugüne kadar ki bütün deneyimlerde kürtajla ilgili ruh sağlığını bozan faktörlerin; kişileri kürtaj yapmakla damgalamak, özel yaşamın gizliliğinin ihlali, sosyal hizmetlerin yetersizliği, babayı açıklamaya zorlamak, ahlakî-dini-psikolojik telkinlerde bulunmak gibi durumlar olduğunu ortaya koyuyor. Bu durumda heyette bulunan psikologların işlevinin, Recep Akdağ'ın formülünün "nadir yapılan" bölümünü sağlamak olduğunu tahmin etmek güç değil.

Recep Akdağ, "nadir yapılan" dışında kürtaj ile ilgili yaklaşımlarını ifade ederken güvenli ve ulaşılır kelimelerini de kullanmıştı. Ama tasarıda bu yönde somut bir düzenleme yok. Çünkü ulaşılabilir olması tüm kadınlar için ücretsiz ve yaygın bir hale getirilmesini gerektirir. Ancak bu söz konusu bile değil. Güvenli olması ise kürtajın önüne herhangi bir engel, yasal kısıtlama, veli izni gibi yaptırımlar çıkarılmamasına bağlı. Siz eğer eş ile birlikte başvuruyu dayatarsanız eşini ikna edemeyecek kadınları, veli iznini dayatarsanız 18 yaşından küçük genç kadınları yasal olmayan yollarda merdiven altı muayenehanelerde kürtaja veya türlü yöntemlerle kendine düşük yaptırmaya mahkûm edersiniz.

Sezaryen bugüne kadar iyiydi de şimdi ne oldu?

Sezaryenin sadece tıbbi zorunluluk hallerinde yapılmasını öngören tasarı meclisten geçti. Bu değişikliğin gerekçesi, tıbbi bir zorunluluk olmaksızın sadece kadının veya doktorun isteği ile sezaryen yapılmasının önüne geçilmesi olarak açıklanıyor. Yeni yasaya göre keyfi olarak sezaryen yapan doktor ve hastanelere yaptırım uygulanacak.

Türk Jinekoloji ve Obstetrik Derneği'nin açıkladığı istatistiklere göre Türkiye'de 2001 yılında sezaryen oranı yüzde 21 iken, 2011 yılında bu oran yüzde 48'e ulaşmıştır. Bugün yüzde 50 civarında olduğu tahmin edilmektedir. Bu artışın birinci nedeni ise Sağlıkta Dönüşüm adı altında sağlık hizmetinin özelleştirilmesi. Bu dönemde kâr hırsı ile özel hastaneler sezaryen rekoru kırkarken, kamu hastanelerinde de performans

sistemi gibi uygulamalarla sezaryen teşvik edilir bir hâl aldı. Uzman doktorlar dışarda ebellek görevini yerine getirecek yeterli sayıda sağlık çalışanı istihdam edilmediği için doktorlar normal doğum için uzun saatler harcamak yerine, zaten maddi olarak da daha avantajlı olan sezaryene yöneldiler. Bugün ise AKP hükümetinin hızlı nüfus artışı hedefi ile çeliştiği için sezaryeni sadece zorunluluk hallerinde uygulanacak bir yöntemle dönüştürdüler. Çünkü normal doğuma göre çok daha riskli bir yöntem olan sezaryen, doğumdan sonra da vücutta bıraktığı etkilerle ideal olarak en fazla iki veya üç defa uygulanabilen bir doğum yöntemi.

Sezaryene karşı çıkış, ancak sağlıkta ticarileşmenin bütün boyutlarıyla birlikte ele alındığında anlamlıdır.

Gerçek diyor ki:

- Her kadına ücretsiz, ulaşılabilir ve güvenli kürtaj hakkı
- Daha fazla kadın-doğum hastanesi
- Kürtajda veli-vasi-eş izni koşuluna hayır!
- Hastanelerde fiili kürtaj yasağı uygulamasına ve "ikna odaları"na hayır!
- Herkese ücretsiz, ulaşılabilir, doğum kontrolü

Gerçek
Devrimci İşçi Gazetesi
Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

www.gercekgazetesi.net

Gazetemizde yayınlanan yazıların tamamına, güncel gelişmelere dair makalelere ve partimizin eylem ve etkinlikleri ile ilgili haberlere internet sitemizden ulaşabilirsiniz.

İnternet sitemizi takip edin, gerçeklerden günü gününe haberdar olun!

Gerçekgazetesi Net

@gercek_gazetesi

Sitemizdeki güncellemelerin e-posta adresinize gönderilmesini istiyorsanız e-posta grubuna dahil olabilirsiniz. Ayrıca Gerçek gazetesini facebook ve twitter'dan da takip etmeniz mümkün.

Gebiliz: İzleme değil, fişleme!

Haziran ayının sonlarında kürtajın yasaklanma girişimi karşısında gösterilene benzer bir tepki Gebeliz sistemine karşı yükseldi. Gebeliz, gebe, bebek ve lohusa izleme sistemi. Aslında sistem dört yıl önce devreye girmiş. Ancak şu an kürtaj ile ilgili tartışmalar devam edip konu sağlık emekçilerinden hukukçulara çeşitli kesimler tarafından derinleştirilince gecikmeli de olsa uygulama fark edildi ve sınıncaları üzerine tartışmalar yapılmaya başladı.

Gebeliz sistemiyle bir kadın gebelik testi yaptırdığı andan itibaren izlemeye alınıyor. Test sonuçları Sağlık Bakanlığı tarafından bilginin aile hekimlerine ulaştırılması amacıyla merkezleştiriliyor. Ve eğer kadın bu işlem sırasında önüne

konulan formda "mahremiyet butonu" adı verdikleri yeri işaretlemiyse oturduğu eve telefon edilerek ya da bizzat eve gidilerek tüm hane halkı bilgilendiriliyor. Kadın cinayetleri ve şiddet için davetiyeyi direkt elden teslim ediyor yani devlet! Sistem dört yıldır devrede, hükümetin söylediğine göre mahremiyet butonu ise son 5-6 aydır! Demek ki aradaki sürede hasta bilgilerinin gizliliği ilkesi devlet eliyle ihlal edilmiş. Şu anda da ihlal edilmesinin ucu açık bırakılmış. Çünkü "mahremiyet butonu" denen şey isteğe bağlı olamaz. Devlet hasta bilgilerinin gizliliğini sağlamak zorundadır. Buton olsa olsa ancak tersten kullanılabilir yani kadın özellikle talep ediyorsa. Ama o zaman da zaten kadın kendisi

söyler, devlete yine bir şey düşmez.

Yalnız bu konuda fişlenme ile gebeliğin izlenmesi arasında bir ayrım yapmak lazım. Çünkü karşı çıkılması gereken, gebeliğin kayıt altına alınması, takip edilmesi ve bu bilginin paylaşılmasıdır. Yoksa kadınların doktor yüzü görmeden doğum yapmalarının önüne geçmek, bebeklerin doğumdan sonra aşularının takibini yapmak gibi işlevleri yerine getirmesi, bu amaçla izlenmesine karşı çıkılmaz. Devletin sağlaması gereken sağlık ve sosyal hizmetlerin bir parçası olarak hasta takibinin yapılmasında, hasta bilgilerinin gizliliği sağlandığı sürece bir sorun yoktur.

Nasıl bir mücadele?

Kürtajın yasaklanması girişiminin ve sezaryenin sınırlandırılmasının bugün gündeme gelmesi tesadüf değil. Gerçek gazetesinin bir önceki sayısında bu girişimleri Türkiye burjuvazisinin ve onun İslamcı kanadının temsilcisi AKP'nin, bölge çapında güçlü bir devlet olmak, Avrupa'nın yaşlanan nüfusuna karşı düşük ücretli genç bir işçi ordusu yaratmak, hızla artan Kürt nüfusa karşı Türk nüfusun hızla çoğalmasını sağlamak, kadınları evlere kapatarak cinsiyetçi işbölümünü sağlamlaştırmak, muhafazakar görüşleri pekiştirerek sınıf hâkimiyetini güçlendirmek gibi hedeflerinin bir parçası olarak görmek gerektiğini ifade etmiştik. Bu girişimler kadınların bedenleri ve doğurganlıklarının daha fazla denetlenmesine yol açtığı için en fazla kadınları hedef alan bir saldırı konumunda. Ama aynı zamanda Türkiye burjuvazisinin kendi sınıf çıkarları doğrultusunda yönelttiği bir saldırı. Bu nedenle mücadele sadece kadınların değil, bir bütün olarak işçi sınıfının da mücadelesi olmak zorunda.

O halde yapılması gereken, başta kadınlar olmak üzere işçi ve emekçilerden oluşan büyük çoğunluğu kazanmak. Sendikaların, meslek örgütlerinin sadece meseleye zaten duyarlı olan kesimlerini değil, tabanını harekete geçirmek gerek. Bunu da ancak kadınların somut taleplerini öne çıkararak yapmak mümkün. Bugün ideolojik ve politik olarak sistemin hegemonyası altında olan bir kadı-

nın sadece bedenine sahip çıkmak adına mücadeleye katılması ihtimali düşüktür. Ama aynı kadının yasadışı kürtajla merdiven altında ölüme gönderilmeyi reddettiği için, bakamayacağı kadar fazla sayıda çocuk yapmaya zorlanmayı kabul etmediği için, kürtaj olmak zorunda kalmasını engelleyecek doğum kontrol yöntemlerine kolayca ve ücretsiz ulaşabilmek için mücadeleye girişmesi çok daha kolaydır.

Bugün mücadelenin belli kesimlerden kadınlarla sınırlı kalması durumunu değiştirecek, hareketin yüzünü emekçi kadınlar başta olmak üzere, işçi sınıfı ve ezilenlere dönmesi için mücadele etmek, esas güç sendikalar ve sosyalist hareketin görevidir. Sendikalar, işyerlerinden başlayarak bu konuda eğitimler, etkinlikler düzenlemeli, eylemlerde işçi

emekçi kadınların taleplerini öne çıkarmak için mücadele etmelidir. Sosyalistler, meselenin Türkiye burjuvazisinin çeşitli projelerinin bir parçası olmasından hareketle mücadeleyi işçi ve emekçi kesimlere taşıma görevini üstlenmeli, faaliyet alanlarında meseleyi sadece bir kadın sorunu olarak ele almadan, işçi sınıfının da sorunu olduğu bilinciyle mücadele etmelidir. Mücadelenin emekçi mahallelere, yoksul semtlere taşınması için güçlerini seferber etmelidir. İşçilerin, emekçilerin ve ezilenlerin mücadeleye kazanılmasını sağlayacak somut talepleri öne çıkarmalıdır.

Nihayet, bu Türk ırkçısı politikaya karşı hem genel olarak Kürt kitleleri hem de kadın hareketinin en canlı bileşeni olarak Kürt kadın hareketi mücadeleye çağrılmalıdır.

Levent Dölek

HEY Tekstil, işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır!

Hey Tekstil işçileri 9 Şubat'tan beri direniyor. 3 aylık ücretleri ve tazminatları patron tarafından gasp edildi. Kapının önüne koyuldular. Haklarını istiyorlar. Çalmadıkları kapı, önünde eylem yapmadıkları yer kalmadı. Muhataplar hep işi yokuşa sürüyor, ipe un seriyor. İşçilerse direnişte kararlı, uzayacak direnişin masraflarını karşılamak için kalem bastırıyorlar, dayanışma bekliyorlar.

İşçiler üzerlerine düşeni fazlasıyla yapıyorlar ve artık sonuç istiyorlar. Geçtiğimiz günlerde direniş çadırında yaptığımız bir sohbette kendi kendime biz sosyalistlerin üzerimize düşeni yeterince yapıp yapmadığımızı sorguladım. İşçilerle daha fazla dayanışma gerekli bu muhakkak. Hem maddi hem de manevi. Ama iş bununla sınırlı değil. Sosyalistler olarak sınıf mücadelesinin yüzlerce yıllık deneyiminin taşıyıcılarıyız. Bu deneyimin ışığında işçilere yol gösterebilmeliyiz. Yaptığımız sohbette işçi arkadaşlardan biri "fabrika özel mülkünde eylem yapamazmıyız" dedi. İşçiler aylardır sonuç alamamanın kızgınlığı ile etkili olacak bir mücadele yöntemi arıyorlar. Çarptıkları duvar onları bu hale getiren olgunun ta kendisi: "özel mülkiyet!"

Evet. Hey Tekstil Bektaşların özel mülkü. Yani bu mülk üzerinde tasarruf hakkı kendilerine ait. Ancak haklar belli sorumlulukları da beraberinde getiriyor. Mesela kendisine milyonlarca lira kazandıran işçilerin alacaklarını ödemek gibi... İşçilerin alacaklarını istemek için Bektaşların özel mülküne girmeleri YASAK! Peki ya işçilerin hak ettikleri alacaklarını ve tazminatlarını ödememek? 5 aydır tecrübeyle görüldüğü gibi işçinin alınterini çalmak SERBEST! "Gayrimenkullerimi hemen satarsam ucuza gider o yüzden bekliyorum" deme yüzüzlüğüne de Türk Ceza Kanunu'nda bir yaptırım öngörülmemiş... Bu noktada işçiye eylemlerinde yasadandan ve yasaktan bahsetmenin bir anlamı var mı?

İşçiler haykırıyor: "nerde devlet, nerde hükümet!" AKP önünde yaptıkları eylemlerden sonra hak değil nasihat alıp dönüyorlar. Hâlbuki aynı AKP, milyonluk teşvikler için kapılarını çalan patronları hiç boş göndermemiştir geriye...

Peki çözüm? Ne AKP'nin makarnası ne patronun oyalaması... Adli adınca çözüm: Hey Tekstil'in işçi denetiminde kamulaştırılması!

Kamulaştırılmalıdır çünkü Hey Tekstil patronu yükümlülüklerini yerine getirmemiştir. Toplu işçi çıkartan, sendikalaşmayı engelleyen, sigortasız işçi çalıştıran diğer patronlar gibi... Yükümlülüklerini yerine getirmeyen onlarca bankayı kamulaştırıp TMSF aracılığı ile bu bankaların borçlarını üzerine alan devlet neden sefaletle mahkûm edilmiş Hey Tekstil işçisi karşısında sorumluluk duymuyor? Hayır. Patronun borcunu devlet ödesin demiyoruz. Zil takıp oynarlardı böyle bir sözde çözüme. Para da emekçilerden toplanan vergilerden ödenmiş olurdu. Oysa Hey Tekstil fabrikası işçilerin denetiminde bedelsiz ve tazminatsız kamulaştırılmalıdır. Böylece hem işçiler bir yandan üretirken alacaklarını alır ama bunun ötesinde patronların sömürü çarkına da koca bir çomak sokulmuş olur. Bu talep (işçi denetiminde kamulaştırma) aynı sorunu yaşayan pek çok işçiyi birleştirecek bir mücadele bayrağı halini alabilir.

Olmaz mı dediniz? İşçi alınterini alamazken, sefaletle mahkûm edilmişken, özel mülkiyet edebiyatı yapmak, işte esas bu olmaz!

Kutuplaşma ve açmaz:

solun yükselişi, sağın pirus zaferi

Savas Matsas

Nefret edilen AB/Avrupa Merkez Bankası/IMF troykasının dayattığı merhametsiz kemer sıkma politikalarına muhalefetlerinde işçi sınıfının ve halk kitlelerinin 6 Mayıs seçimlerinde ifadesini bulan sola dönüşü, Syriza'yı bu kez daha yüksek bir oy oranı ile ikinci sırada ve Ana Muhalefette tutmaya devam etti. Memorandum karşıtı sol güçlerin kutuplaşması Syriza'nın etrafında yoğunlaştı. Stalinist KKE, Yunan halkını "hatasını ve 6 Mayıs'ta verdiği oyu düzeltmeye" çağırdı ve oylarının yarısını kaybederek, parlamento partileri arasında son sırayı alarak, % 4,5 gibi çok kötü bir oy oranı ile (sadece 1994'te, SSCB çözüldükten ve KKE biri 1989'da bir diğeri ise 1991'de olmak üzere iki ayrı bölünme yaşadıkdan sonra böyle bir oy oranı almıştı) sandıktan ezilmiş bir şekilde çıktı. Merkezci cephe Antarsya da oyları 6 Mayıs'taki % 1,2'den 17 Haziran'da % 0,3'e düşüncü un ufak oldu!

Son kertede nedenler, politik olmaları

nın yanı sıra yalnızca Syriza'ya doğru ezici dalganın basıncı ile sınırlı da değil. EEK'in Antarsya ile 17 Haziran'dan önce yaptığı bir seçim bloğu kurulması olasılığının görüşüldüğü tartışmalar esnasında sadece üç şart öne sürdük: iki önemli noktanın programa eklenmesi talebinde bulunduk -işçi iktidarı için mücadeleye dair, emperyalist AB'nin karşıtı olarak Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri için mücadelenin gerekliliğine dair- ve üçüncüsü, kendi politik kimliğimizi ve bağımsızlığımızı korumak için bizim adımızın da oy pusulalarında Antarsya'nın yanında belirtilmesi. Antarsya liderleri adımızın pusulalarda yer almasını reddettiler. Buna rağmen, EEK Antarsya'ya eleştirel oy desteği verme kararı aldı.

İşin doğrusu Antarsya, bizimle görüşmelerde tartıştığı ne varsa hepsinde tam tersini yaptı. Seçim materyalleri ve ana seçim kampanyasında, Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri alternatifini olmadan AB'den çıkış ve avronun terk edilmesi hattı, KKE'nin hattından ayırt edilebilir olmamışken işçi iktidarı için mücadelenin acilliği de göz ardı edildi.

Böylesi bir perspektif yok-sunluğu egemen sınıfın gözdağı kampanyasında yalnızca KKE ve Antarsya'ya karşı kullanıldı. Çıpras ve Syriza'dan imkânsız bir taviz istendi, Memorandumu reddederken, AB'den ya da avrodan çıkmayacak, kapitalist çerçevenin içinde kalacaklardı. Çıpras ve Syriza'nın AB'ye ve

avro bölgesine olan sadakatlerine dair aksi yöndeki tüm protestolarına rağmen, seçim kampanyasında git gide daha fazla dile getirilen, ayrıca kapitalizme, avroya, AB'ye ve hatta Yunanistan'ın NATO üyeliğine bile saygılı, yenilenmiş seçim programlarında da kodlanan uzlaşmacılıkları daha fazla insan tarafından, en azından, güvensizliklerini arttıran ek bir belirsizlik olarak görüldü. Çözülmez bir sistem krizi ve derinleşen toplumsal kutuplaşma koşullarında, bir politik kutup daha uzlaşmacı hale geldikçe zayıflarken öteki kutup muhalefetine daha radikal ve uç derecede şiddetli hale gelir.

Bu politik ders faşistler tarafından kullanılmıştır. Nazi "Altın Şafak" %7 gibi yüksek bir oranı muhafaza etmeyi, 6 Mayıs sonrasındaki aşırı provokatif tavrına; göçmenlere karşı kanlı katliamlarını turmandırmasına ve Antenna TV kanalının programı sırasında, Nazilerin önde gelen üyelerinden birinin, solun iki kadın milletvekiline karşı önceden kararlaştırılmış şiddet gösterisine rağmen değil, bunların sayesinde başardı. Tabii ki bütün bu Nazi şiddeti, gangsterlerle uyumlu bir işbirliği içinde çalışan polis ve diğer güvenlik birimlerinin koruması sayesinde cezasız kaldı. Bu fırtına birliklerinin egemen sınıf tarafından harekete geçirilişi, Yunanistan'da kaçınılmaz karar anına yaklaşmakta olduğumuza dair açık bir alarm sinyalidir: toplumsal devrimle karşı-devrim tarihsel karşılaşması.

Hükümet boşluğu, eski iki partili burjuva sisteminin yıkıntılarının koalisyonu artı "gönüllü müttefik" Demokratik (olmayan) Sol (olmayan) ile şimdi doldurulacak olsa da, Yunanistan'ı 1974'ten bu yana yöneten

her iki burjuva partisi, Yeni Demokrasi ve Pasok çöktüğünde ve solun güçlü bir çıkışı Syriza'nın ikinci sıraya yükselişiyle ilan olduğunda, bir önceki Mayıs seçimlerinde ortaya çıkan *siyasal iktidar krizi* çözülebilmemiş değil.

Hiç kimse bunun pek kalıcı bir hükümet olacağına inanmıyor. Siyasal iktidarın krizi kaynaklarını kapitalist iflastan ve yönetenlerin artan yönetme kabiliyetsizliğinden alır. *Bir burjuva hükümeti ile ya da değil, Yunanistan yönetilemez kalmaya devam ediyor.*

İşçiler ve halk hareketi kendini politik, programatik, örgütsel olarak hazırlamalıdır: Memorandumu ve Troyka'nın memorandumu yanlış kapitalist hükümetini ezme adına bir birleşik cephe için; borcun reddi, bankaların ve ekonominin kilit sektörlerinin karşılıksız ve işçi denetiminde kamulaştırılması için; emperyalist AB'yi yerin dibine gömerek Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri'nin kuruluşu için savaşılan Avrupa işçileri ile bir ittifak halinde, yalnızca bir işçi hükümetinin ve işçi iktidarının uygulamaya geçirebileceği, halkın kurtuluşu adına bir acil plan için halk meclislerinde, İşçi Mücadele Merkezleri'nde, faşistlere karşı işçi savunma müfrezelerinde kitlelerin kendilerini örgütlemeleri.

İşçi sınıfı ve gençliğin içindeki en savaşçı unsurları yeniden bir araya getirirken, Syriza'nın safları da dâhil solda ve bütün mücadelelerde bu programı dillendirmeliyiz.

Bu EEK militanlarının ve tüm devrimci öncünün genel hattıdır.

Faşizm yükselişe devam

17 Haziran 2012, Yunanistan ve Mısır'ın yanı sıra Fransa'da da seçim günüydü. Mayıs ayında cumhurbaşkanı seçimini kazanan Sosyalist Parti, bu kez milletvekili seçimlerinin ikinci turunda mecliste çoğunluğu elde etti. Ama milletvekili seçiminin esas önemli sonucu, cumhurbaşkanı seçiminin ilk turunda neredeyse beş Fransız seçmeninden birinin oyunu alan Marine Le Pen'in neofaşist partisinin bu kez de ilk turdan güçlü bir sonuç almış olması. Fransa'da geleneksel olarak güçlü olan sosyalist sol ise dökülüyor.

Milletvekili seçimlerinin ilk sonucu, Mayıs ayında Sarkozy'yi mağlup ederek cumhurbaşkanı olan François Hollande'ın meclis çoğunluğunu da elde etmesiyle önümüzdeki beş yıl kendi politikalarını rahatça uygulayacak olması. Türkiye solunda bazıları Hollande'ın emekçi halk lehine politikalar uygulayacağı kanaatinde. Şimdi bu tezin sınanması önünde hiçbir engel yok. Hollande'ın beş yıl boyunca ne yapacağını göreceğiz.

Fransa seçimlerini sözde propaganda amacıyla solun hanesine yazanlar, aynı zamanda Hollande'ın (Almanya başbakanı Merkel'in Sarkozy ile birlikte yıllardır Avrupa'ya kemer sıkmasına karşıt olarak) ekonomik büyümeyi vurgulamasını memnuniyetle karşılıyorlar. Hollande, göreve gelir gelmez çok sınırlı sayıda işçinin emeklilik yaşını yeniden 60'a düşürdü. Bunun burjuvazinin genel politikasına aykırı olduğu açık. Buna karşılık, Hollande'ın savunduğu büyüme programı, aynı zamanda ABD ve Avrupa Komisyonu'nun da Merkel'e kabul ettirmeye çalıştığı bir yaklaşım. Bunun temelinde, AB ekonomisinin ve avronun çökmesinin somut bir tehlike haline gelmiş olması yatıyor. 2009'da Obama iktidara geldiğinde sevince kapılan solculara cevaben *Gerçek* gazetesi, "Obama

krizi değil, kriz Obama'yı yönetecek" demişti. Şimdi aynı şey Hollande için geçerli. Hollande krizin yarattığı büyük çöküş tehlikesinin dayattığı canlandırma politikalarını izlemek zorunda.

Faşizm kapıyı çalıyor!

Fransa parlamento seçimlerinin ilk turu *Gerçek*'in daha önce Mayıs ayında cumhurbaşkanı seçimleri vesilesiyle vurguladığı bir noktanın doğruluğunu bir kez daha teyid etti. Neofaşist Front National'ın (FN - Ulusal Cephe) lideri Marine Le Pen, o seçimlerde ilk turda yüzde 18 oy almış, yani neredeyse beş Fransız seçmeninden birinin desteğine mazhar olmuştu. Şimdi milletvekili seçimlerinin ilk turunda yüzde 13,6 oy topladı. Bu ilk bakışta oylarda gerileme izlenimi bırakabilir. Oysa durum bambaşka.

FN 2007 cumhurbaşkanı seçimine Marine Le Pen'in babası, partinin tarihi önderi Jean-Marie Le Pen'i aday göstermişti. Baba Le Pen, 3,8 milyon oy almıştı (yüzde 10,5). Kızı Marine 2012 seçimlerinde babasının oyunu katladı: 6,4 milyon oy aldı, yani yüzde 18. Şimdi işin püf noktasına geliyoruz. Parlamento seçimlerini karşılaştıralım. 2007 cumhurbaşkanlığı seçimlerinin he-men ardından yapılan parlamento seçimle-

rinde baba Le Pen'in liderliği altında partinin aldığı oy 1,1 milyondur, yani yüzde 4,3. 2012'de ise Marine Le Pen'in liderliğinde alınan oy 3,5 milyon, yani yüzde 13,6. Kısacası, siyasi yelpazenin sivri uçlarındaki partilerin parlamento seçimlerinde aldığı sonuçların cumhurbaşkanı seçimlerinden daima daha düşük olduğunu hesaba katar-sanız, yanlış ortadan kalkar. FN oylarının parlamento seçimlerinde 2007'de yüzde 4,3 iken bugün yüzde 13,6'ya çıkmış olduğunu, yani üç katı artmış olduğunu görürsünüz!

Bu sadece yüzde olarak da böyle değil. Mutlak oy miktarı bakımından da doğru (1,1 milyondan 3,5 milyona). Fransa'da faşizm ekonomik krizin sonucu olarak hızla yükseliyor.

Bugün FN, Fransa'nın üç büyük politik akımından biri haline gelmiştir. Üstelik, Sarkozy'nin politikadan çekilmesiyle birlikte klasik sağ muhtemelen bir kriz ve bölünme yaşayacaktır. İşte bu FN'in beklenmedik derecede büyük bir sıçraması ile sonuçlanabilir.

Fransız solunda gerileme

Sosyalist Parti, ancak sosyal kapitalist olarak nitelenebilecek bir bujuva partisi karakteri taşıyor. Fransa'da sosyalizmi eski Stalinist, yeni yarı yarıya sol liberal Fransız Komünist Partisi ile Trotskist akımlar temsil ediyor. Bunların ilki, bir başka sol partinin önderi Jean-Luc Mélenchon'u aday göstererek Sol Cephe adı altında başarılı bir cumhurbaşkanı seçimi yaşadı. Ama parlamento seçimlerinin ilk turunda sadece yüzde 6 oy alabildi. Oysa 2007'de Fransız Komünist Partisi tek başına yüzde 4,3 oy almıştı. İkinci tur oyları ise daha da

vahim. 2007'de tek partinin yüzde 2,3'ü bugün iki müttefikin yüzde 1'inden daha yüksek!

Trotskistlerin ise gerçek bir düşüş yaşamakta olduğuna *Gerçek* Mayıs sayısında dikkat çekmişti. Milletvekili seçimleri bunu teyid ediyor. 2007'de seçimin ilk turunda iki Trotskist partinin (LCR ve LO) birlikte oy yüzdesi 3'ün üzerine çıkmışken, bugün LCR'nin başka güçlerle birleşmesinin ürünü olan NPA ile LO'nun toplam oyu yüzde 1'e bile ulaşmıyor!

Mısır

Bu lastik patlar!

16-17 Haziran günlerinde yapılan cumhurbaşkanı seçiminin ikinci turunda, devrimin alaşağı ettiği eski cumhurbaşkanı Hüsnü Mübarek'in son başbakanı Ahmet Şefik'in 12 milyon oyuna karşılık 13 milyon oy alan Muhammed Mursi cumhurbaşkanı seçildi. Mursi Müslüman Kardeşlerin kurmuş olduğu Özgürlük ve Adalet Partisi'nin yedek adayydı. Partinin esas adayı Hayrat el Şatr veto edilince, Müslüman Kardeşlerin adayı oldu. Bu yüzden Mısır halkı ona "stebn" (stepne, yedek lastik) adını taktı. Şimdi Mısır devrimi hem eski rejime hem de bu stepneye karşı mücadele edecek. Ama şurası açık: Mısır devriminin dinamikleri, istikrarlı bir dengeyi olanaksız kılıyor. Bir yanında askeri diktatörlüğün, öteki yanında İslamcılığın olduğu bu yeni siyasi yapı mutlaka sarsılacaktır. Bu lastik patlar! O zaman işçi sınıfı ve devrimciler kendi çözümlerini gündeme yeniden getirecektir.

Cumhurbaşkanı seçiminin ilk turu 23-24 Mayıs günleri yapılmıştı. İlk turda yer alan adaylar arasında beşi önemli oranda oy almıştı. Mursi'nin yüzde 24,8, Şefik'in ise yüzde 23,7 oyuna karşılık, Nasırcı solcu Hamdin Sabbahi yüzde 20,7, Müslüman Kardeşlerden kopma Ebul Futuh yüzde 17,5, Arap Birliği'nin eski genel sekreteri ve eski Mısır Dışişleri Bakanı Amr Musa ise yüzde 11 oy elde etmişti. Yasaya göre ikinci turda ilk iki aday yarıştığı için, onlara çok yakın oy alan Sabbahi elenmişti.

Eski rejimin adayı Ahmed Şefik, Mısır burjuvazisinin büyük para desteğine sahipti. İlaveten Müslüman Kardeşlerin bir İslami rejim kuracağından korkan sayısız insan Şefik'e oy verdi. Mısır nüfusunun yüzde 10'unu oluşturan Kıpti Hıristiyanlar Şefik'e destek oldular. Mursi, köylülüğün baskın olduğu güneyde (Yukarı Mısır) ağırlığını hissettirirken, Mısır'ın dünya ile bütünleşmiş ve kentleşmiş kuzeyinde (Aşağı Mısır) Şefik baskındı. Şefik'in seçimi yitirmesi eski rejimin ya da karşı devrimin yeni bir mevzi ele geçirmesini engelledi. Ama seçimi kazanan devrim de olmadı. Devrim ile karşı devrim kampları arasında yalpalayan, çoğu zaman karşı devrimle birlikte hareket eden Müslüman Kardeşler seçimin galibi oldu.

İlk turda seçmenin yüzde 40'ına yakını devrimci adaylara!

Ne var ki, Mısır burjuva basınının sunduğu gibi ordu ile İslamcılar arasında sıkışmış değil. İlk turda bütünüyle işçilere ve köylülere hitap eden ve Siyonizm karşıtlığını temel alan bir programla yarışan Hamdin Sabbahi, ilk iki adaya yakın oy aldı. Yani Mısır'da üçüncü bir kamp var! Ayrıca, Mısır'da bütün yorumcular ilk turda dördüncü sıraya yerleşen Abdül Münim Ebul Futuh'a giden oyların da büyük ölçüde devrim kampından, Tahrir'den geldiği kanısındadır. Yani devrimci kamp cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yüzde 40'a, en azından yüzde 35'e yakın oy aldı. Bu, bir süre önce yapılan parlamento seçimlerine göre muazzam bir değişim. Bilindiği gibi, o seçimlerde oyların dörtte üçünü Müslüman Kardeşler ile onlardan daha köktendinci olan Selefilere paylaştı.

Hamdin Sabbahi, her ne kadar bir proletar devrimcisi olmasa da, bütün hayatı boyunca (kendisinin de içinden geldiği) yoksul köylülük ile işçi sınıfı uğruna tutarlı olarak mücadele etmiş bir isim. Hiç kimse için ciddiye almadığı bu aday, Kahire ilinde kullanılan 3,5 milyon oydan 1 milyonunu aldı (yüzde 28). İslamcıların kalesi İskenderiye ilinde yüzde 31 ile birinci geldi. Genel

olarak işçi sınıfının ve gelişmiş bölgelerin yoksul köylülerinin oyunu aldı Sabbahi. Sanayi ve uluslararası ticaret merkezi Port Said ilinde yüzde 40, turizm proletaryasının merkezlerinden Kızıl Deniz ilinde yüzde 24 ve kuzey Mısır'ın gelişkin illerinden Kafır el Şeyh'te yüzde 62 ile birinci oldu. Ayrıca, Mısır'ın Kahire, İskenderiye, Port Said, Süveyş, Giza gibi hemen hemen bütün büyük kentlerinin büyükşehir sınırları içinde en yüksek oyu aldı. Bu, devrim kampının merkezinde nasıl Mısır işçi sınıfının olduğunu gösteriyor. Müslüman Kardeşler ve Selefilere köylülüğün geri kesimleri ve kent yoksullarının üzerinde yükseliyor, devrim ise işçi sınıfının çevresinde, yoksul köylüler, daha modern toplumsal katmanlar ve gençlik içinde.

Karşı devrim atağa kalktı

Mısır daha çok sarsıntıdan geçecek. Cumhurbaşkanlığı seçiminden hemen önce Yüksek Mahkeme parlamentoyu kapattı. Bunun nedeni, bağımsızlara ayrılmış olan üçte bir sandalye için seçimlerde partilerin de aday göstermesi olması. Oysa o üçte bir, eski rejimin adayları için ayrılmış bir kota gibiydi. Ardından, seçimin hemen ertesinde Türkiye'deki Milli Güvenlik Kurulu'na benzeyen Ulusal Savunma Komitesi hort-

latıldı. Bu komitenin 16 üyesinin 10'u iktidardaki Yüksek Askeri Konsey'e mensup olacak. Yani ordu mutlak çoğunluğa sahip olacak.

Bütün bunlar, Mısır'da devrim ile karşı devrim arasında daha çok uzun bir hesaplaşma olacağını kanıtıyor.

Sosyalist adaylar

Cumhurbaşkanı seçiminin ilk turunda iki tane sosyalist aday da vardı. Bunlardan biri insan hakları avukatı olarak büyük saygı gören bağımsız aday Halid Ali idi. Toplam 134 bin oy (yüzde 0,6) aldı. İkinci sosyalist aday, Mısır solunun en güçlü temsilcilerinden Sosyalist Halk İttifakı Partisi'nin başkanı olan Ebu El Ez El Hariri idi. Toplam 40 bin oy (yüzde 0,2) aldı. Öyle anlaşılıyor ki, Hamdin Sabbahi'nin beklenmedik düzeyde başarılı kampanyası, sosyalist adaylara verilebilecek oyların önemli bir bölümünün de ona gitmesine yol açtı.

İspanya'da madenciler başkent yolunda

İspanya'da, binlercesinin iradesini temsil eden 200 madenci işlerini kaybetmemek için 500 kilometre yol yürüyecek. Madencilerin 11 Temmuz'da başkente varması bekleniyor. Tam da o gün İspanya başbakanının banka iflasları hakkında parlamentoda bilgi vermesi söz konusu.

Kuzeybatı'daki Asturias bölgesinin madencileri, hükümetin kemer sıkma önlemleri nedeniyle büyük sıkıntıdadır. Madencilik faaliyetleri için verilen desteğin kaldırılması Asturias'ta tek bir madende 8.000, ülkenin tamamında ise 40.000 madenciyi işsiz bırakacak. Avrupa Birliği'nden alınan 100 milyar avro'luk yardım paketi doğrudan bankalara devredilmişti. İspanya devleti, parayı batık bankaları kurtarmak için harcarken cehennemden kömürü ve cevheri sökenlere işini kaybetmek düşüyor.

Köklü bir mücadele geleneğine sahip maden işçilerini ikna etmek ise hiç kolay olmayacağı benziyor. 18 Haziran'daki madenciler grevine ülke çapında katılım yüzde 100'dü! Yani o gün tek bir madenci çalışmadı. Madenleri işgal eden işçilere polis saldırdı. Ottoyolları ve demiryollarını barikatlarla kesen, dağ bayır polis kuvvetleriyle çatışan, kırsal alana yayılmış bir mücadele içinde polise karşı direnmek amacıyla kendi imalatları havan mermilerini fırlatan, yani düpedüz sınıf mücadelesini silahlı bir mücadele haline getiren

Asturias madencileri nenelerini ve dedelerini aratmadılar. Yaptıkları el yapımı füzelerle polisi püskürttüler.

Asturias madencileri İspanyol Devrimi sırasında binlerce ölü vermiş ama cumhuriyet hem faşist düzen kuvvetlerine yıllarca diz çökmemişti. 4 Ekim 1934'te madencilerin grevi ile başlayan ve sonunda topyekün bir ayaklanmaya dönüşen süreçte bölgede komitelere dayalı bir işçi iktidarı kurulması ile doruğa ulaşmıştı. İşçi iktidarı ileride diktatör konumuna yükselecek General Franco tarafından yıkılmıştı. Bu bastırma esnasında üç bin madenci öldürülmüş, onbinlercesi tutuklanmıştı.

İspanya hükümeti ateşle oynayarak yeralında uyuyan deviyi tekrar uyandırdı! Bu devin öfkesinden dünyanın işçi ve emekçileri değil emek sömürsüyle yaşayanlar ve onların hükümetleri korksun!

“Tek vatan, tek bayrak, tek dil, tek millet” şiarına karşı Şiar!

Özel Yetkili Mahkemeler, kendine yeni bir hedef buldu. Yoldaşımız, Devrimci İşçi Partisi'nin kurucularından ve parti sözcülerinden, Gerçek gazetesinin ve Devrimci Marksizm dergisinin sorumlu yazı işleri müdürü, yazar, 2002 genel seçimlerinde Adana milletvekili adayı, 2009 yerel seçimlerinde Adana Büyükşehir Belediye Başkanı adayı avukat Şiar Rişvanoğlu, Adana 6. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından “yayın yoluyla örgüt propagandası” suçundan 2 yıl 4 ay 3 gün hapis cezasına çarptırıldı. Bu karar Şiar Rişvanoğlu'nu ve partimizi ezilen Kürt halkıyla dayanışmadan, onun haklarını ve özgürlüğünü savunmaktan uzak tutmayı amaçlıyor. Bu tehdide ne Şiar Rişvanoğlu boyun eğecektir, ne de Devrimci İşçi Partisi!

Devrimci İşçi Partisi (DİP), bu topraklarda bütün sömürülen ve ezilenlerin kurtuluşunun, işçi sınıfının bütün ezilen kesimleri etrafında toplayarak burjuva iktidarı son vermesi ve yerine bütün emekçi ve ezilenleri kucaklayan bir proleter iktidarı kurması sayesinde gerçekleşeceği iddiasını yürüyüşünün temeli haline getirmiş bir partidir. Bu mücadelede işçi sınıfının en büyük ve en değerli müttefiki hiç kuşkusuz ezilen Kürt halkıdır. DİP Kürt halkıyla dayanışmanın işçi sınıfının enternasyonalist doğrultusunun da asli bir gereği olduğu kanısındadır. Kısacası, DİP varolan Türk milliyetçiliğine temenna ederek devletlünün sadık muhafızı olmak üzere yola çıkmış bir parti değildir. Türkiye topraklarında işçi sınıfı iktidarı için mücadele eden bir parti, Kürt sorunu konusunda susamaz!

Şiar Rişvanoğlu, DİP'in Kürt halkı ile dayanışması çabasında en önlere yer almış bir devrimcidir. Çukurova bölgesinde, Kürt illerinde ve Türkiye'nin her yerinde, bir devrimci olarak, bir avukat olarak, bir devrimci avukat olarak Kürt halkının özgürleşme mücadelesi içinde yer almış insanları daima savunmuştur. Bir enternasyonalist sosyalist olarak hem 2002'de hem 2009'da dönemin Kürt partileri ile kurulan ittifaklar temelinde seçimlerde aday olmuş, işçi sınıfı ve emekçilerle Kürt halkının mücadele birliğini sonuna kadar savunmuştur. Devrimci Marksizm dergisinde ve Gerçek gazetesinde Kürt halkının ezilmesi ve kurtuluş mücadelesi üzerine cesur yazılar yazmıştır. Şiar Rişvanoğlu devlete temenna ederek ikbal kapıları

nın açılmasını bekleyen bir solcu aydın değildir. Hakikat neyse onu söylemiştir, çünkü yalnızca hakikatin devrimci olduğunu bilir.

Bu verdiğiniz ceza ile ne Devrimci İşçi Partisi'ni susturabileceksiniz, ne de Şiar Rişvanoğlu'nu!

Devrimci İşçi Partisi'nin propagandasını yasaklayamazsınız

Mahkemenin verdiği kararın gerekçesi henüz açıklanmış değil. Ama suçun genel vasfının “yayın yoluyla örgüt propagandası” olarak nitelendiği biliniyor. Verilen karar bu haliyle bırakın olayın somut gerçeklerini, genel bir mantıkla bile tutarlı görülemez. Şiar yoldaşımız Roj TV'ye konuk olduğunda Kürt sorunu konusunda her zaman ne söylediye aynısını söylemiştir. Özel Yetkili Mahkeme savcılığı kendisine bu suçu isnat ettikten sonra ise, her aşamada, bu görüşlerin kurucusu ve sözcüsü olduğu partinin görüşleri olduğunu belirtmiştir. Öyleyse sorun şudur: Bir partinin, Devrimci İşçi Partisi'nin üyesi, üyesi ne demek sözcüsü, nasıl olur da başka bir partinin/örgütün propagandasını yapar? Bir partinin sözcüsü, olsa olsa kendi partisinin propagandasını yapar. Bu görüşleri savcı veya mahkeme heyeti beğenmek zorunda değil. Ama başka bir örgütün propagandası olduğunu iddia edemezler, bu yolda karar veremezler!

Üstelik, Şiar Rişvanoğlu, aynen partisi Devrimci İşçi Partisi gibi, Kürt hareketinin çeşitli bileşenlerine çeşitli politikaları dolayısıyla eleştiriler yönelten, bu bileşenlerin bazı politikalarının

uluslararası düzeyde veya ülke çapında hâkim güçlerle fazlasıyla uzlaşmaya yatkın olduğunu ileri süren, bu yüzden de zaman zaman solda yalnız kalan bir aydındır. Propagandasını yaptığı ileri sürülen örgütü eleştirmeyi de bilen bu aydının görüşlerinin böylesine indirgemeci biçimde ele alınması kabul edilemez.

Düzen Şiar yoldaşı susturmaya çalışıyor

Şimdilerde bir sürü demokratik eğilimli parti ve aydın “yargının bağımsızlığı” meselesiyle uğraşadursunlar, en azından bugün bu ülkede yargının büyük ölçüde hükümetin ve onun polislerinin belirlediği doğrultuda karar verdiği sır değil. Şiar yoldaşımız hakkında verilen karar da bu gerçekliğin yeni bir örneğidir. Şiar yoldaşımız, uzun yıllardır Kürt hareketine ve genel olarak Kürt halkına verdiği destek ve gösterdiği dayanışma dolayısıyla Çukurova'da düzen güçlerinin zaten mimlediği bir devrimci, bir enternasyonalistti. Ama 2009 yılında yerel seçimlerde, o dönemde henüz kapatılmamış olan DTP ile sosyalist hareket arasında kurulan bir ittifak sonucunda Büyükşehir Belediye Başkanı adayı olarak gösterileli beri kara listeye alınmıştır!

Çukurova'nın bereketli toprakları üzerine bir de sanayi dikmiş olan tarım-ticaret-sanayi karışımı bölge burjuvazisi, bölgedeki hâkimiyetine esas meydan okuyacak şeyin, Adana'nın ve bölgenin güçlü işçi sınıfının uyanması ve Kürt halkı ile el ele vermesi olduğunu bili-

yor. Şiar yoldaşımızın 2009 seçim kampanyası tam da böyle bir tehdidin somut olarak hissedildiği bir dönüm noktası olmuştur. Şiar yoldaş, görüşlerinden hiç taviz vermeyen bir kampanya ile % 10'un üzerinde oy alınca, alarm zilleri çalmaya başlamıştır. Yoldaşımızın yakın dönemde Adana'nın siyasi tablosundan dışlanmaması halinde yerel burjuvazinin iktidar yapıları bakımından büyük bir tehlike oluşturacağı burjuvazinin temsilcilerinin bilincinde yer etmiştir.

İşte bugün verilen hükmün arka planında bu siyasi gerçeklik yatıyor.

Çok millet, çok dil, çok bayrak, çok vatan

Şiar yoldaşımız için uygun görülen hüküm, enternasyonalizme verilmiş bir hapis cezasıdır. Şiar yoldaş, bu topraklarda emekçiler ve ezilenler için en ileri program olan olan proletarya enternasyonalizmini tavizsiz biçimde savunuyor. Başbakanının her şeyi teke indirgeyip bir tekerleme olarak tekrar ettiği, “tek millet, tek dil, tek bayrak, tek vatan” şiarına, Şiar yoldaşımız cevap veriyor: “Çok millet, çok dil, çok bayrak, çok vatan”!

Böyle bir insanı ne dışarıda ne de içeride susturamazsınız! Onu ne polisiniz, ne savcılarınız ve hâkimleriniz, ne cezaevleriniz susturabilir. O, kocaman yüreği attıkça, devrimci enternasyonalizmin sesi olmaya, Türk halkı ile Kürt halkı arasında, gerçek bir eşitliğe dayalı bir kardeşliği savunmaya devam edecektir.